

ἡ Νεοδαΐα

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΕΤΟΣ 1^{ΟΥ} ΦΥΛΛΟΝ 1

Μητρός τε καὶ Πατρὸς καὶ τῶν
ἄλλων Προγόνων ἀπάντων
ΤΙΜΙΩΤΕΡΟΝ ἐστὶν ἡ ΠΑΤΡΙΣ
καὶ ΣΕΜΝΟΤΕΡΟΝ καὶ ΑΓΙΟ-
ΤΕΡΟΝ καὶ ἐν ΜΕΙΖΟΝΙ ΜΟΙ-
Ρᾷ καὶ παρὰ ΘΕΟΙΣ καὶ
παρ' Ἀνθρώποις τοῖς ΝΟΥΝ
ἔχουσιν.

ΠΛΑΤΩΝ

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ εἶναι τὸ ΜΕΛ-
ΛΟΝ τοῦ ΕΘΝΟΥΣ. Ἡ ΝΕΟ-
ΛΑΙΑ εἶναι ἐκείνη εἰς τὴν ὁ-
πρίαν πρὸ παντὸς θὰ δώσω-
μεν τὴν ΨΥΧΗΝ ΜΑΣ ΟΛΗΝ
καὶ ΟΛΑ μας τὰ ΜΕΣΑ διὰ
νὰ ΣΩΣΩΜΕΝ τὸ ΜΕΛΛΟΝ
τοῦ ΕΘΝΟΥΣ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος!

ΠΑΤΡΙΣ μας εἶναι ἡ ΕΛΛΑΣ. Δὲν
ἡμπορεῖτε νὰ εἰσθε ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ
παρὰ ΕΛΛΗΝΕΣ καὶ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ
εἰς ΟΛΗΝ σας τὴν ΖΩΗΝ. Ἡ ΕΛ-
ΛΑΣ εἶναι ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΝΝΑ Ο-
ΛΩΝ μας. ΕΙΣΘΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ
ΠΑΙΔΙΑ της, τὸ αἷμα της εἶναι μέ-
σα εἰς τὰς ΦΛΕΒΑΣ σας, ἡ ΨΥΧΗ
της εἶναι μέσα στὴν ΨΥΧΗ σας.
ΣΕΙΣ οἱ ΙΔΙΟΙ, ΑΓΟΡΙΑ καὶ ΚΟ-
ΡΙΤΣΙΑ, ΕΙΣΘΕ ἡ ΕΛΛΑΣ. ΟΤΑΝ
ΑΓΑΠΑΤΕ τὴν ΕΛΛΑΔΑ ΑΓΑΠΑΤΕ
τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ νὰ κάνουμε τὴ
ΝΕΟΛΑΙΑ ΓΕΡΗ στὰ ΣΩΜΑ-
ΤΑ, ΓΕΡΗ στὴν ΨΥΧΗ, ΕΥ-
ΘΥΜΗ καὶ ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗ καὶ
πρὸ ΠΑΝΤΩΝ ἕνα ΣΥΝΟΛΟΝ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΣΗΚΩ ΕΠΑΝΩ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΝΕΟΛΑΙΑ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ διὰ
σὲ ἄλλη πραγματικότης παρὰ
ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΙΣ, μόνον
ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρης τὸν ΕΑΥ-
ΤΟΝ ΣΟΥ.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

κή Ἰδέα πρέπει νὰ κυριαρχῇ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του. Ἡ διαγωγή, καθε πρᾶξις καὶ πᾶν συμφέρον τοῦ ἀτόμου πρέπει νὰ ἐξυπηρετῇ τὴν Ἐθνικὴν Ἰδέαν κατὰ πρῶτον λόγον. Ἐάν εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας, ἐάν ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἐπηρεάζουν αὐτήν, δὲν δύνανται νὰ τοῦ ἐπιτραποῦν.

Τὸ ἄτομον ἔχει δικαιώματα ἀπέναντι τοῦ Κράτους τῆς Ἐθνικῆς Ὀλότητος, τῆς Πατρίδος μόνον ἐάν αὐτὰ τείνουν νὰ πραγματοποιήσουν τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας.

Βασικὸν περιεχόμενον τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας, τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὁποίου ἔχει ἀναλάβει ἡ Κρατικὴ ἐξουσία, εἶναι ἡ ἐνότης τοῦ Ἔθνους εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον καὶ ἡ ὑπαρξίς του ὡς ὁλότητος αὐτοτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου, αὐτοβουλευομένης καὶ αὐτενεργούσης.

Ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα τείνουν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν σκοπὸν αὐτόν, εἶναι ἐπιτετραμμένα.

Κρατικὴ ἐξουσία τείνουσα εἰς πραγματοποίησιν καὶ συνειδητοποίησιν τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας τῶν ἀποτελούντων τὸ Κράτος ἀτόμων διὰ τῶν θεσμῶν τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλει, εἶναι ἡ μόνη ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν.

Οὕτω νοούμενον τὸ Κράτος εἶναι τὸ Ἐθνικὸν Κράτος ὅλων τῶν πολιτῶν, τὸ ὁποῖον ὑπὲρ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα θέτει τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ συνόλου τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ ἀτόμων.

Ἀντίθεσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους ἀποτελεῖ τὸ Κοινοβουλευτικὸν Κράτος.

Τὸ Κοινοβουλευτικὸν Κράτος ἔχει ὡς βάσιν τὸ ἄτομον. Τὰ κόμματα τὰ ὁποῖα κυριαρχοῦν εἰς τὸ Κοινοβουλευτικὸν Κράτος ἐπικρατοῦν ὄχι ὡς φορεῖς τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας ἀλλὰ ὡς ἄθροισμα ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλονται διὰ τῆς ἀριθμητικῆς τῶν δυνάμεως, τῶν λοιπῶν ἐκ τῶν προτέρων σιωπηρῶς ὑποτασσομένων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πλειοψηφοῦντος ἀριθμοῦ ἐκλογέων.

Διὰ τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος τῆς ψηφοφορίας δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ βούλησις τοῦ Ἔθνους. Τὰ ἄτομα δὲν δύνανται δι' αὐτοῦ νὰ ἐξαρθοῦν ὑπὲρ τὰ ἀτομικὰ των συμφέροντα καὶ νὰ ἐκφράσουν τὴν Ἐθνικὴν ψυχὴν καὶ τὸν κοινὸν ἰδεολογικὸν παλμόν.

Ἐπὶ πλέον τὰ ἄτομα τῶν ὁποίων ἀπογράφεται ἡ γνώμη κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν ἠθικὴν καὶ Ἐθνικὴν συνείδησιν, ὥστε νὰ θέτουν τὸ γενικὸν συμφέρον ὑπὲρ τὸ ἀτομικόν, πλειοψηφοῦν δὲ τὰ θέτοντα τὸ ἀτομικόν ὑπὲρ τὸ γενικόν. Φυσικὸν συνεπῶς εἶναι τὰ τελευταῖα νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἀντιλήψεις των καὶ νὰ ἐπικρατοῦν. Οἱ ἡγούμενοι δὲ τῶν κομμάτων πρὸ τοῦ συμφέροντος τῆς ἐπικρατήσεως ἐναντι τῶν ἀντιπάλων των, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν προστασίαν τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων τῶν ψηφοφόρων (ἀτόμων) καὶ εἰς ταῦτα ἀπευθύνονται καὶ τούτων τὴν πραγματοποίησιν ὑπόσχονται.

Ἡ κοινὴ συνεπῶς βούλησις τοῦ Ἔθνους ἀποκλείεται νὰ ἐκφράζηται διὰ ψηφοφορίας. Ἡ διὰ ψηφοφορίας πλειοψηφία ἀποτελεῖ συναλλαγὴν ψηφίζομένων καὶ ψηφιζόντων πρὸς τὸ ἴδιον

συμφέρον, ἥτις ἀποβαίνει πρὸς βλάβην τοῦ κοινοῦ συμφέροντος τοῦ Ἔθνους.

Μεταξὺ τῶν συστημάτων διακυβερνήσεως τῶν Κρατῶν, τὸ Κοινοβουλευτικόν, ὡς διευορκωθὲν εἰς τὴν Χώραν μας, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν Ἐθνικῶν Ἰδεωδῶν καὶ τῆς καταπτώσεως τοῦ Λαοῦ εἰς τὸ κατώτατον ἐπίπεδον, ἥτις ἐπῆλθε διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως ὅλων τῶν ἰδανικῶν καὶ αὐτῆς τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας, ἡ ὁποία κατερρακώθη ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν συμμάχων τούτων.

Εἶναι ἱστορικῶς ἐπιβεβαιωμένον ὅτι ἡ τοιαύτη ἐγκατάλειψις τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας ἐπιφέρει τὴν ὑποδούλωσιν τῶν Λαῶν, διότι ἡ δύναμις, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ παρακμὴ ἐνὸς Κράτους ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν ἐντατικότητα καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἐξαπλώσεως καὶ ἐπιβολῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ ὀργανισμῷ τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας καὶ τῆς ἀντιστοίχου πρὸς ταύτην κοινῆς βουλήσεως.

Ἡ παρακμὴ καὶ καταστροφὴ ἐνὸς Ἔθνους δὲν ἐπέρχεται οὔτε ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῆς παραγωγῆς, οὔτε ἀπὸ τὴν μεγαλύτερην ἐπιδημίαν τῆς πανώλους ὀλίγα ἔτη, — ἴσως καὶ ἐν—δύνανται νὰ καλύψῃ τὰς συμφορὰς αὐτάς. Ἀσφαλῶς ὅμως καὶ ἀνεπανορθῶτως καταστρέφεται ἓνα Ἔθνος, μία Χώρα, ὅταν τὰ ἦθῃ καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἰδεολογία καταπέσουν.

Ἐκεῖνο, συνεπῶς, τὸ ὁποῖον κατέστρεψεν ὁ Κοινοβουλευτισμός, ὅπως ἡσκεῖτο εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ ἧς καταστροφῆς θὰ ἐπῆρχετο γρήγορα ἡ ἀργὰ ἡ διάλυσις τοῦ Κράτους, ἔρχεται νὰ ἀναδημιουργήσῃ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Εἰς αὐτὸ κυρίως ἔγκειται ἡ ἀποστολὴ καὶ ἡ λειτουργία τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους καὶ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀνταποκρίνεται ὅλη ἡ ὀργάνωσις αὐτοῦ, αἱ κατευθύνσεις καὶ οἱ Πολιτικοὶ του θεσμοί.

Δὲν δύναται συνεπῶς παρὰ νὰ εἶναι κοινὴ ἡ πρὸς τοῦτο βούλησις τῶν ἀποτελούντων τὸ Κράτος ἀτόμων, ὡς ζῶντος καὶ ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεχίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ὀργανισμοῦ, νὰ τοποθετήσουν εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῶν ἐπιδιωξιμῶν πολιτικῶν σκοπῶν τὴν ἀνασφάλωσιν τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας, ἥτις θὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ἑδραίωσιν τοῦ Κράτους. Ἡ Ἐθνικὴ δὲ αὕτη βούλησις δίδει Λαϊκὸν περιεχόμενον εἰς τὸ πολιτικὸν καθεστῶς τῆς 4 Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον τείνει νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐθνικῆς Ἰδεολογίας διὰ τῆς ἐνώσεως τοῦ διηρημένου ὡς ὁ ἰδικός μας ὑπὸ τῶν κομμάτων Λαοῦ.

Τὰ ἄτομα, διαθέτοντα κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τὰς δυνάμεις των εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὑποσυνειδήτως ὑποκινοῦνται ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν συναισθημάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας. Ἐπὶ πλέον ἡ Ἐθνικὴ Ἰδέα δὲν κατοπτρίζεται ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν εἰς ὅλα τὰ ἄτομα τὰ ἀποτελοῦντα τὸ Κράτος.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἰδεολογία εἰς ἐνιαίαν συνειδητὴν εἰκόνα ἀντανakλάται εἰς τὸ πρόσωπον ἐξεχόντων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σαφεστάτην ἀντίληψιν ταύτης καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς ὡς καὶ τῶν

Λόγοι καὶ Ὑποδήκai τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Νεολαίαν

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Σήκω ἐπάνω, Ἑλληνική Νεολαία. Δὲν ὑπάρχει διὰ σὲ ἄλλη πραγματικότης παρὰ ἡ **ἑλληνική πατρίς**. Μόνον ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρης τὸν ἑαυτὸν σου. Μόνον μέσα εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις θὰ ἐπανεύρης τὸν προορισμὸν σου.

Δὲν φταῖς ἐσὺ, ἐὰν παρεστράτησες. Ἀφισμένη, ἐγκαταλειμμένη μετὰ τόσας καταστροφὰς τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ὄνειρων, τὰ ὅποια θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴν, ἀφοῦ οἱ ὁδηγοὶ σου, ἄψυχοι καὶ ἀπογοητευμένοι, σοῦ ἐγέμισαν τὴν ψυχὴν με ἀπελπισίαν, τί νὰ κάμης καὶ σύ, δύστυχη Ἑλληνική Νεολαία; Ἀφοῦ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐντεταλμένοι νὰ σὲ ὁδηγοῦν, σοῦ ἐσπειραν τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὸν φόβον τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, τί νὰ κάμης καὶ σύ, Ἑλληνική Νεολαία;

Χωρὶς ἐλπίδας, χωρὶς ὄνειρα ἀκολούθησες τοὺς ἀγύρτας καὶ τοὺς λαοπλάνους, νομίζονσα, ὅτι ἔτσι θὰ μπορούσες καὶ σὺ νὰ δῆς ἓνα κομμάτι φωτεινοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔτσι ὠδηγήθηκες εἰς τὴν κόλασιν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ.

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκφωνηθέντα ἀπὸ ραδιοφώνου τὴν 10ην Αὐγούστου 1936).

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Μὴ λησμονήσετε ποτὲ ὅτι διὰ τὸν δρόμον αὐτὸν θὰ σὰς χρειασθῇ καὶ ἓνα σπουδαιότατον πρᾶγμα, θὰ σὰς χρειασθῇ ἡ πειθαρχία, ἡ αὐτοπειθαρχία. Πρέπει νὰ μάθετε νὰ πειθαρχεῖτε εἰς τοὺς ἑαυτὸν σας. Πρέπει νὰ μάθετε νὰ πειθαρχεῖτε εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται μέσα εἰς τὸν κύκλον σας καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν σας οἱ ἱκανώτεροι. Πρέπει νὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ ἀναγνωρίσετε τὴν ἀξίαν καὶ νὰ πειθαρχεῖτε εἰς αὐτήν. Ἄν βρεθῇτε δέκα ἕως δεκαπέντε ἀπὸ σὰς σὲ μιὰ βάρκα σὲ θάλασσα τρικυμισμένη, φουρτουνιασμένη καὶ ἂν ἀκόμη εἰσθε μεγάλοι καὶ σπουδαῖοι καὶ ἓνας ἀπὸ σὰς εἶναι ἀπλοῦς ναυτης, ποῖον θ' ἀκούσετε ἐκείνην τὴν στιγμήν ποῦ ἡ βάρκα σας θὰ κινδυνεύῃ νὰ πνιγῇ καὶ σὲ ποῖον θὰ πειθαρχήσετε; Εἰς τὸν ναύτην! Καὶ γιατί; Διότι θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶναι ὁ ἱκανώτερος ἀπὸ σὰς ὅλους γιὰ τὴν περίστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθητε. Ἔτσι λοιπὸν καὶ εἰς τὴν ζωὴν σας, ἐὰν αἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς σας σὰς ρίξουν εἰς μίαν ἀνάγκην καὶ δὴν ἀξίαν καὶ ἂν δίνετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας ἀναγνωρίζετε μέσα σας ὅτι ἓνας ἀπὸ σὰς εἶναι ὁ καλύτερος νὰ σὰς ὁδηγήσῃ, ἔστω καὶ κατώτερος ἀπὸ σὰς εἰς τὴν σπουδὴν, ἀλλὰ ἱκανώτερος εἰς τὴν ἀνάγκην, θὰ ὑποταχθῇτε εἰς αὐτόν. Γιατὶ ἂν δὲν ὑποταχθῇτε θὰ κάμετε τὴν μεγαλυτέραν ἀνοησίαν τῆς ζωῆς σας. Αὐτὸ λέγεται πειθαρχία. Πειθαρχία δὲν θὰ πῇ ὅτι ἐπειδὴ ἐγὼ νομίζω τὸν ἑαυτὸν μου καλύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἄρα θὰ τοὺς ἐπιβληθῶ. Πειθαρχία εἶναι ὅταν ὅλοι σας ἀναγνωρίζετε ὅτι ὅταν ἓνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ σὰς ὁδηγήσῃ καλύτερα, τότε θὰ πνίξετε μέσα σας κάθε ἄλλο αἶσθημα καὶ θὰ ὑποταχθῇτε εἰς αὐτόν.

Αὐτὸ εἶναι πειθαρχία καὶ πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε ὅλοι σας. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πειθαρχίαν θὰ ἀσκηθῇτε μέσα εἰς τὸν ὁργανισμόν τῆς νεολαίας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος ποῦ σὰς καλοῦμεν νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε. Ὅχι μονάχα γιὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ παρὸν. Ὅχι μόνον γιὰ σὰς, ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς. Τὸ ἔθνος μας ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ ἡλίου διὰ νὰ ζήσῃ. Αὐτὸ τὸ ἔθνος τὸ ὁποῖον πέρασε τόσες κακοτυχίες, ποῦ πέρασε ἀπὸ τόσες πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις. Γιὰ νὰ ζήσουν ἀκόμη καὶ αὐτὲς οἱ οἰκογένειες ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ θερμότητα καὶ ἀπὸ ἥλιον. Καὶ αὐτὴν τὴν θερμότητα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ κανεὶς ἄλλος παρὰ Σὺ, νεολαία, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον.

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1936 πρὸς τὴν Σπουδάζουσαν Νεολαίαν).

«Ἡ νεολαία δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς μεγάλη ἰδανικά. Ἰσως κατόπιν τὰ ἰδανικά αὐτὰ σβήσουν μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἡλικίας καὶ μετὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον εἶναι νέος ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς ἰδεώδη. Ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς ψωμί, χωρὶς ἰδεώδη ὅμως εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ. Εἰς τὸν νέον ἐφαρμόζεται κυρίως τὸ ἐκκλησιαστικὸν λόγιον: «οὐκ ἐπ' ἄρτι ζήσεται μόνον ἄνθρωπος».

Τίνα ἰδεώδη εἶχεν ὁ νέος Ἕλλην μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ μεγάλου πολέμου, μετὰ τὸ ἔσχισμα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἔθνους, μετὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὸ θάψιμο πάσης ἐλπίδος ἑλληνικῆς; Τίνα ἰδεώδη ἰδύνατο νὰ ἔχῃ ὁ νέος μετὰ τὸν πόλεμον, ὅταν ἐδιδάσκετο, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος νὰ ὑπάρχει **Πατρίς** καὶ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσουν μίαν κοινωσίαν, ἀφοῦ εἴμεθα ὅλοι ἴδιοι;

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς γυῖμα τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης, 6 Σεπτεμβρίου 1936).

«Ἐσὺ δέ, ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν τόσο ἐκακομεταχειρίσθησαν αἱ δύο τυραννίαι, τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ κομματάρχου, καὶ σὲ ἀφήκαν χωρὶς φροντίδα, χωρὶς ἐκπαίδευσιν, χωρὶς ἐνθουσιασμόν καὶ χωρὶς ἰδανικά, αἰσθάνθηκες τὴν ἀνάγκην τῆς 4 Αὐγούστου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ χαρὰ σου, μετὰ τὴν ὁποίαν μετὰ ὑποδέχεσαι παντοῦ εἶναι τόσο μεγάλη».

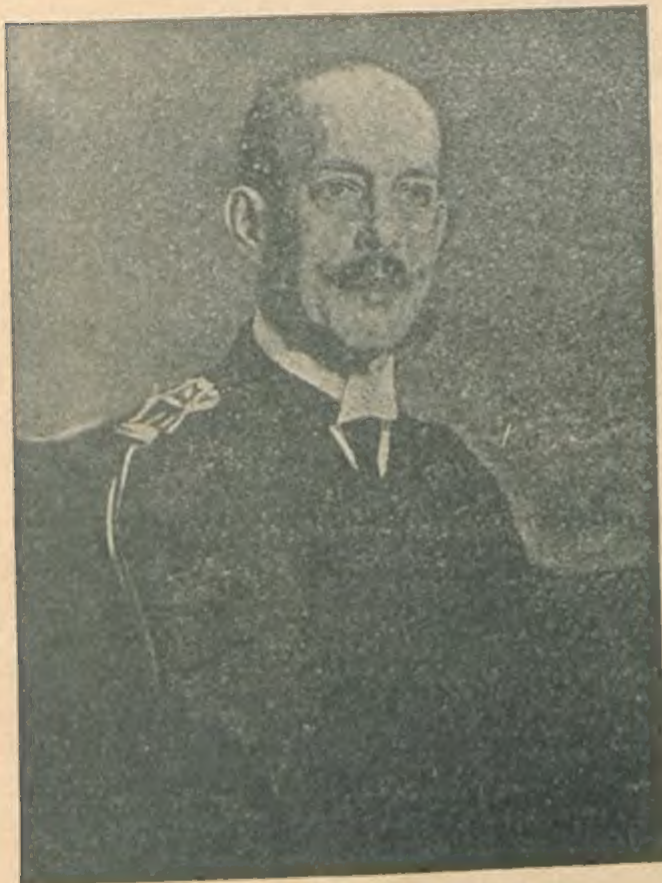
(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκφωνηθέντα εἰς τὸ Συλλληγτήριο. Ἀθηνῶν. 2 Ὀκτωβρίου 1936).

«Ἀλλὰ διὰ νὰ αἰσθανθῇ καλύτερα τὸν ἑαυτὸν τῆς ἡ Νεολαία, θὰ τὴν ὁργανώσουμε. Καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν πλὴν καὶ ὁ νόμος ὁ ὁργανικὸς τῆς Νεολαίας. Ζητοῦμεν νὰ τὴν κάνουμε τὴν Νεολαία γερὴ στὰ σώματα, γερὴ στὴν ψυχὴ, εὐθυμὴ καὶ ἐνθουσιώδη καὶ πρὸ πάντων ἓνα σύνολο».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς πολίτας τοῦ Ἑρακλείου. 8 Νοεμβρίου 1936).

Ἀνάδοχοι Του ἦταν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος, αἱ Μεγάλαι Δούκισσαι Καϊσάροβνα καὶ Ἰωσηφόβνα, ἡ Βασίλισσα τῆς Δανίας καὶ ὁ Δανὸς πρίγκηψ Διάδοχος, ἡ Πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας Ἀλεξάνδρα, ὁ Δοῦξ τοῦ Σάξαλτεμπουργ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Βασιλείσσης Ὀλγας Μ. Δοῦξ Κωνσταντῖνος καὶ ἄλλοι πρίγκηπες καὶ πριγκήπισσαι.

Ἀργότερον, κατόπιν προτάσεως τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, διὰ Β. Διατάγματος ἐδόθη

εἰς τὸν Διάδοχον ὁ τίτλος τοῦ «Δουκὸς τῆς Σπάρτης», τὸν ὁποῖον καὶ φέρουν καὶ θὰ φέρουν πάντα ὅλοι οἱ Διάδοχοι τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.

Εἰς ἡλικίαν ὅμως δώδεκα ἐτῶν ὁ Κωνσταντῖνος ἔπεσεν εἰς τὰ... βάσανα τῶν καθηγητῶν του. Ἦταν φυσικά οἱ πῶς διακεκριμένοι ἐπιστήμονες ὅπως ὁ Σακελλαρόπουλος, ὁ Πανταζῆς, ὁ Λάμπρος κ. ἄ. Τὴν 30 δὲ Ὀκτωβρίου 1882 ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος κατετάγη ὡς Εὐέλπης εἰς τὴν ἀναδιοργανουμένην τότε Στρατιωτικὴν Σχολήν, ὅπου οὐδεμία ἐγένετο δι' αὐτὸν διάκρισις, ἀλλὰ συνεμερίζετο ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὴν ζωὴν τῶν μαθητῶν, κατὰ ρητὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Πατρὸς Του. Καὶ εἰς τὶς ἐκδρομὰς καὶ εἰς τὶς πορείας τοῦ Λόχου τῶν Εὐελπίδων ἦταν ὁ πρῶτος τῆς πρώτης τετράδας τῆς πρώτης διμοιρίας καὶ τραγουδοῦσε κι' ἐκεῖνος μὲ τοὺς συμμαθητάς του τὸ θούριον :

Βῆμα, βῆμα ζωηρόν
καὶ τραγοῦδι λιγυρόν
σαλπικτῆς ἐμπρὸς σαλπίζει
Λόχος μαθητῶν βαδίζει
Ἐμπρὸς παιδιὰ, ἐμπρὸς παιδιὰ
Μὲ ψυχὴ καὶ μὲ καρδιά.

ἢ τὸ ἀκόλουθο :

Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν
γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν ἀγίαν
γι' αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ,
κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω
τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω;

Ἔτσι ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος μὲ αὐστηρὴν πειθαρχίαν, μελέτην καὶ... τραγοῦδια ἔγινε δεκανέας, λοχίας, ἐπιλοχίας εἰς τὴν Σχολήν. Τὸν δὲ Ἰούλιον 1886 ὠνομάσθη ἀνθυπολοχαγός.

Χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς ἐτυμότητός του εἶνε τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο :

Ὅταν κατὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γεωγραφίας ποῖα ἦταν τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἀπήντησε :

— Ἀγνοῶ ταῦτα, διότι δὲν καθωρίσθησαν εἰσέτι!...

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους ὤμοσεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον καὶ παρέστη εἰς τὸ πρῶτον ἐπίσημον γεῦμα τὸ ὁποῖον ἐδόθη πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Φρουρᾶς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀμέσως κατόπιν ἐτοποθετήθη εἰς τὸν πρῶτον λόχον τοῦ πρώτου πεζικοῦ συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο διοικητὴς ὁ συνταγματάρχης Γ. Μαυρομιχάλης καὶ ὑποδιοικητὴς ὁ συνταγματάρχης Κίτσος Βότσαρης.

Ὀλίγον ἀργότερον μετέβη εἰς τὴν Λειψίαν διὰ νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας καὶ κατόπιν εἰς τὸ φημισμένον Πανεπιστήμιον τῆς Αἰδελθέργης. Ἐπειτα τὸ 1887 κατετάχθη εἰς τὸ δεῦτερον σύνταγμα τῆς πρωσσικῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἐνῶ συγχρόνως φοιτοῦσε εἰς τὴν ἀνωτέραν ἱππευτικὴν σχολήν. Καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1889 ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας μνηστευμένος μετὰ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Πρωσσίας Σοφίας, ἀδελφῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου Β'.

Τὴν 17 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐγένοντο εἰς τὴν πρωτεύουσάν οἱ γάμοι τοῦ Διαδόχου Κωνσταντῖνου παρουσίᾳ πλείστων ἐστεμμένων καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς αὐτοκρατορίσσης Αὐγούστας.

Τὸν Μάϊον δὲ τοῦ 1890 «ἡ υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ» Πριγκήπισσα Σοφία προσήλθεν εἰς τὸ ὁρθόδοξον Δόγμα, ἐγκαταλείψασα τὸν προτεσταντισμὸν.

Ἡ πρώτη ὅμως ἐπαφὴ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντῖνου μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰς δραματικὰς περιπετείας του ἐγένετο τὴν 16ην Ἀπριλίου 1897, ὅτε μετέβη εἰς Λάρισα διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατεύματος κατὰ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Θεσσαλίας.

Τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1904 ἐπὶ Κυβερνήσεως Θεοτόκη ὁ Διάδοχος ἀνέλαβε τὴν Γενικὴν Διοίκησιν τοῦ Στρατοῦ διὰ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ὀργάνω-

Τὴν 6ην Ἀπριλίου 1914, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐγένετο στὴν μεγάλην αἶθουσαν τῶν Ἀνακτόρων ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῆς Στραταρχικῆς Ἑλληνικῆς ράβδου εἰς τὸν Στρατηλάτην, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὑπερλάμπρων νικῶν στὰς ὁποίας εἶχεν ὁδηγήσει κατὰ τοὺς δύο πολέμους τὸν στρατὸν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, τὸ ἰδαλμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Τὴν 28ην Ἰουνίου 1914 ὅμως δολοφονεῖται εἰς Σεράγεβο ὁ Διάδοχος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος-Φερδινάνδος καὶ ἡ σύζυγός του Σοφία, ὑπὸ τῶν Σέρβων φοιτητῶν Πρίντσιπ, Καμπρίνοβιτς, Γκράζεπ καὶ Ἰλιτς, τὴν ὥραν ποὺ μετέβαινον νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἀσκήσεις τοῦ στρατοῦ. Ἐπακολουθεῖ ὁ Παγκόσμιος πόλεμος. Ἐπακολουθοῦν ἐπίσης ἕνα πλῆθος θλιβερῶν γεγονότων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπέμβασις τῶν συμμάχων. Ὁ Στρατηλάτης ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀσθενεῖ. Ἡ Ἑλλὰς παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ Βασιλέως τῆς παρουσιάζει ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Ὁ διχασμὸς σταλάζει στὶς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων τὸ δηλητήριον τοῦ μίσους καὶ τῆς διαιρέσεως.

Τὴν 30ην Μαΐου 1917 ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος παρῆλθε τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου ἀφίνων τοῦτον εἰς τὸν υἱόν του Ἀλέξανδρον.

Τὴν 9ην πρωϊνὴν δὲ τῆς 1ης Ἰουνίου 1917, ἡμέραν συννεφώδη, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος μετὰ τῆς Ὑψηλῆς οἰκογενείας του ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὁ λαὸς ὅλος συγκεντρωμένος εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐθρηνοῦσε καὶ ἐκόπτετο, καὶ ἐπεθιδάσθη τῆς «Σφακτηρίας» καὶ τὴν 4ην Ἰουνίου ἔφθασαν στὸν λιμενίσκον Βίλλα Σάν Τζιοβάνι, παρὰ τὰ στενὰ τῆς Μεσσηνίας.

Ἐκτοτε ὁ ἐνδοξος Στρατηλάτης παρέμεινεν ἰδιωτεύων εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὴν Ζυρίχην τὴν 7 Σεπτεμβρίου, εἰς τὴν κλινικὴν Σάουερμπρουχ, κάμνει σοβαρωτάτην ἐγχείρησιν. Μεταβαίνει κατόπιν ν' ἀναρρώσῃ εἰς τὸ Σαίν - Μόριτς.

Ἡ Ἑλλὰς ἐμπλέκεται εἰς τὸν Παγκόσμιον πόλεμον. Ἐπακολουθεῖ ἡ ἐκστρατεία τῆς Μ. Ἀσίας.

Τὴν 4.12' ὥραν τῆς 12ας Ὀκτωβρίου 1920 ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκει ἐκ δηλητηρίασεως προκληθείσης ὑπὸ δόγματος πιθήκου. Ἐπακολουθοῦν αἱ ἐκλογαὶ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1920, αἱ ὁποῖαι εἶχον χαρακτῆρα μᾶλλον δημοψηφισματος.

Τὴν 2αν Δεκεμβρίου ὁ Κωνσταντῖνος ἔφθανε εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ λαὸς ἐδέχθη μὲ χαρὰν παρὰ φρονιὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Βασιλέως του.

Ἡ κακὴ μοῖρα ὅμως ἐφθόνησε τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν πολιτικὴν ἡρεμίαν δὲν ἀργοῦν νὰ διαδεχθοῦν αἱ ταραχαί. Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ, ἡ ἐπανάστασις. Σεπτέμβριος 1922. Ὁ Στρατηλάτης συζητεῖ διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ Τριανταφυλλάκου εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Πρὸς ἀποφυγὴν ἐμφυλίου ἀλληλοσπαραγμοῦ ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη καὶ πάλιν παραιτεῖται. Τὴν 16ην Σεπτεμβρίου 1922 ἀποχαιρετᾷ

τοὺς φίλους του καὶ ἀπέρχεται ἐκ τῶν Ἀνακτόρων τῆς Δεκελείας. Τελευταία χαιρετήσῃ καὶ τὰ παλληκάρια τους, τοὺς εὐζώνους.

— Γεῖά σας, παιδιὰ μου, τοὺς εἶπε.

— Στὸ καλὸ! Ὁ Θεὸς μαζί σου Λεβέντη καὶ Παλληκάρι Βασιλεῦς μας. Ἐνόςω ζῶμεν ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσωμεν, Λεοντάρη τῆς Μακεδονίας, Ἀητὲ τῆς Ἠλείρου, τοῦ φώναξαν δακρυσμένοι οἱ εὐζῶνοι τῆς Ἀνακτορικῆς Φρουρᾶς.

Τὸ «Πατρίς» κατόπιν, συνοδευόμενον ὑπὸ Ἑλληνικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ πέραν τῶν ἑλληνικῶν ὁδῶν, ἔφερε τὸν Στρατηλάτην εἰς τὸν λιμένα τοῦ Παλέρμου.

Τὴν 9ην πρωϊνὴν δὲ τῆς 29ης Δεκεμβρίου 1922, ἡμέραν Παρασκευὴν, ὁ ἐνδοξος Στρατηλάτης, ὁ Ἀετὸς τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν, ὑπέκυπτεν εἰς τὸ μοιραῖον, εἰς τὴν «Ἑπauλιν Ὑγείας».

Κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ἡ σεπτὴ σορὸς τοῦ Στρατηλάτου μετεφέρθη εἰς τὸ θωρηκτὸν «Ἰταλία» μὲ βασιλικὰς τιμὰς. Τὴν πρωΐαν δὲ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1923 ἡ «Ἰταλία», φέρουσα μεσίστιον τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν σημαίαν, κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νεαπόλεως.

Τὴν 9ην π. μ. ἡ σορὸς τοῦ Στρατηλάτου, ὑποβασταζομένη ὑπὸ ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν τῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν λιμένα ὁρμούντων ἑλληνικῶν πλοίων, μετεφέρθη μὲ βασιλικὰς τιμὰς εἰς τὸν ἑλληνικὸν ναὸν καὶ ἐκεῖθεν ἀργότερον εἰς τὸ ρωσικὸν παρεκκλήσιον τῆς Φλωρεντίας.

Ἀπὸ ἐκεῖ, μετὰ παρέλευσιν δεκατεσσάρων χρόνων, ὁ ἐνδοξος Στρατηλάτης μετὰ τῶν Βασιλισσῶν Ὀλγας καὶ Σοφίας μετεφέρθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ λιμένος τοῦ Μπρίντζι τὰς σεπτὰς σορὸς παρέλαβε τὸ θωρηκτὸν «Ἀθήνα» τὴν 15ην Νοεμβρίου καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν ἀντιτορπιλλικῶν «Κουντουριώτης», «Σπέτσαι», «Ἰέραξ» καὶ «Ἀετὸς» διεκώμισεν μὲ ὅλας τὰς δεούσας βασιλικὰς τιμὰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἐνδόξου Στρατηλάτου εἰς Ἀθήνας. Ἐπηκολούθησε συγκινητικὸν λαϊκὸν προσκύνημα τῶν νεκρῶν Βασιλέων εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν 2.30 μ. μ. τῆς 22ας Νοεμβρίου 1937 ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος ἀνεπαύθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν μετὰ τῆς Συζύγου Του εἰς τὸ εἰδικῶς κατασκευασθὲν Μουσωλεῖον, εἰς τὸ βασιλικὸν κτῆμα τοῦ Τατοῖου, ὅπως καὶ ἡ σορὸς τῆς Βασιλομήτορος Ὀλγας. Χῶμα ἐκ τοῦ πεδίου τῶν ἡρωικῶν μαχῶν Του ἐτέθη εἰς τὸν τάφον Του καὶ ἡ Δόξα ἀπλώσε πάνω ἀπὸ αὐτὸν τὰ φτερά της, στὸν Ἐθνομάρτυρα Βασιλεῦς ποὺ τόσο ἀγάπησε τὸν Λαόν του καὶ τόσο ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτόν. Καὶ ὁ γυιὸς Του, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Β', συνεχίζει τώρα τὴν παρόδοσίν Του καὶ εἰς Αὐτὸν στρέφεται σήμερον τὸ βλέμμα τῶν παλληκαριῶν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τῆς νεολαίας.

— Ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανεν!

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!...

στιν διὰ τὸ ἡθελημένον, ἐνῶ οἱ μικροὶ πόθους ἀπλοῦς.

Πάν ὅτι ὑπάρχει ἀντιληπτὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶνε ἀπόρροια θελήσεως ἰσχυρᾶς. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀδυνατοῦ θελήσεως καὶ οἱ ἀναποφασιστοὶ εὐρίσκονται πάντοτε ἀγνωστοὶ καὶ ἐγκατεσπαρμένοι εἰς τὸ ἀνώνυμον πλῆθος, τὸ ἄβουλο, ποῦ δὲν ξέρει γιατί ζῇ καὶ ποῦ καταρᾶται καθημερινῶς τὴν τύχην του. Οἱ ἄνθρωποι τῆς θελήσεως καὶ τοῦ «πιστεύω» ἐπιτυγχάνουν πάντα διότι δὲν εἶνε ἡ δύναμις ποῦ λείπει ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους ἀλλὰ ἡ θέλησις, καὶ ὅταν ὑπάρχη αὕτη ὑπάρχει καὶ τὸ μέσον.

Ὁ Νίτσε θέλει τοὺς ἄνθρώπους εὐθύμους, φωτεινοὺς, σκληροὺς, πλήρεις δυνάμεως καὶ δημιουργικοὺς. Ὁ ἴδιος λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξαρτᾶται μόνον ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐπάνω στὸν ἑαυτὸν του μόνον στηρίζεται.

Πόσον ἀλήθεια διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ἀνθρωπότης ὅταν ἠθελε καὶ ἐπίστευε στὴν ἐπιτυχία!

Ὁ Ἑθνικός μας Ἀρχηγὸς αὐτὸ διακηρύττει διὰ τοῦ ἀποφθέγατός του «ὁ ἐπιμένων νικᾷ».

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ πίστις μὲ τὴ θέλησιν παράγει ἰδιαίτεράν ψυχολογικὴν καὶ βιολογικὴν ἐνέργειαν καὶ δὲν συνίσταται ἀπλῶς ἡ ἐπιτυχία εἰς ἓνα πείσμα. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης τὸ πιστεῦν ἔχει τόσην δύναμιν ὥστε νὰ μεταβάλλῃ εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν τοὺς κυτταρικοὺς ἰστούς, νὰ φονεύῃ παρσιίτους μικροοργανισμοὺς — μικρόβια — καὶ νὰ ἐπιβάλλεται ὁ πιστεύων ὑποσυνειδήτως, εἰς ἄλλα ἄτομα. Ὁ Χριστὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἰαθέντα «ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε», δηλαδὴ αὐτὴ ἡ πίστις πρὸς τὴν θεϊκὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ μετέβαλε ἀρδὴν τὸ ἀσθενικὸν ὀργανικὸν του σύστημα εἰς ὑγίει. Βλέπομεν συνεπῶς ὅτι ἡ δύναμις τῆς πίστεως εἶνε ἀνωτέρα τῆς ὑπάρξεως. Ἐχει τοιαύτην σχέσιν μὲ τὸν ψυχοσυνθετικὸν χαρακτηριστῆρα τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἐφ' ὅσον πιστεύει ἰσχυρῶς — ὅχι νὰ προσπαθῇ νὰ πιστεύῃ ἀλλὰ νὰ πιστεύῃ, πράγματι, νὰ δημιουργῇ τοῦτέστιν ἡ πίστις μόνιμον κατάστασιν — ἐπιτυγχάνει ἀπολύτως πρὸς τοῦτοίς ἡ δύναμις τοῦ θέλω ἐνεργεῖ ἀτομικῶς, ἐνῶ τοῦ «θέλω καὶ πιστεύω» γενικῶς. Οὕτω ὅπως ὁ μάγος τῶν Ἰνδιῶν μαγεύει τὰ ζῶα ἔτσι καὶ ὁ ἔχων θέλησιν καὶ πίστιν συντρίβει ἐνσυνειδήτως καὶ ὑποσυνειδήτως τὴν ἀντίστασιν τῶν ἄλλων, προδιαθέτει, ὁμοίως πάλιν, καταστάσεις καὶ ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ δύναμις τοῦ θέλω καὶ τοῦ πιστεύω εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε θὰ ἦτο πλέον ἢ σκόπιμον ὁ κάθε νέος ν' ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν αὐτὴν τῆς ἀπολύτου ἐνεργητικότητος εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ ἄβουλος καὶ δύσπιστος εἶνε ὅπως ἓνας νεκρὸς, ἓνα ἀνόργανο στοιχεῖο, ἀχρηστος δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν κοινωνίαν, τελείως περιττὸς εἰς τὴν ζωὴν ἐνῶ ὁ θέλων καὶ πιστεύων εἶνε ὁ νικητὴς, ὁ ἐπιτυγχάνων, ὁ εὐτυχής.

Ὅλα νὰ τὰ ὑποδουλώσετε καὶ νὰ τὰ λυγίσετε, αὐτὸ πρέπει νὰ θέλῃ ἡ θέλησίς σας. Καὶ τὸ πρῶτο καὶ σπουδαιότερο ἀλλὰ καὶ δυσκολώτερο εἶνε νὰ θελήσετε νὰ συνηθίσητε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ ὑπακούῃ. Νὰ αὐτοκυριαρ-

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Γερμανίας, μία ἐκ τῶν μεγαλυτέρων διανοῶν τοῦ κόσμου, ὁ Γκάιτε, τόσον πολὺ εἶχε γοητευθῇ ἀπὸ τὴν ποίησιν τῶν Δημοτικῶν μας τραγουδιῶν, ὥστε εἰς πᾶσαν διδομένην εὐκαιρίαν ἐξέφραζε ἀπροκάλυπτα τὸν θαυμασμὸν του.

Ἡ Δημοτικὴ μας μουσικὴ δημιουργήθηκε σιγά-σιγά στὰ 400 χρόνια τῆς σκλαβιάς καὶ μ' αὐτὴ ὁ λαὸς ἐξεδήλωνε τὸν πόνο του γιὰ τὴν κατάστασί του, εἴτε ἐξυμνοῦσε τὰ κατορθώματα τῶν παλληκαριῶν.

Τὰ Δημοτικὰ μας τραγούδια ποῦ ἀπέμειναν ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, ἀνώνυμα τὰ περισσότερα, τὰ χαρακτηριστρίζει δραματικὸ μεγαλεῖο καὶ αἴσθημα. Διακρίνονται δὲ σὲ τραγούδια τοῦ χωριοῦ, σὲ τραγούδια εἰδυλιακά, ἐπικά, τραγούδια ποῦ ὕμνουν τὰ κατορθώματα ἡρώων, σὲ τραγούδια ἐρωτικά, βακχικά ἢ μοιρολόγια.

Μέσα ὅμως ἀπ' αὐτὰ διαφαίνεται καὶ ξεπετιέται ὁ πόθος ὁ προαιώνιος τῆς φυλῆς γιὰ τὴ Λευτεριά, καὶ ἡ δημιουργικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων.

Μέσα στὰ Δημοτικὰ μας τραγούδια ὑπάρχουν ἀληθινοὶ θησαυροὶ ποιήσεως καὶ μουσικότητος. Σὲ κάθε χώρα τῆς ὑποδοῦλου Ἑλλάδος εἶχε δημιουργηθῇ καὶ ἀναπτύχθῃ καὶ ἓνα δικό της εἶδος τραγουδιῶν.

Τὰ Κλέφτικα καὶ τὰ Ἀρματωλίτικα τραγούδια τὰ δημιούργησε ἡ Στερεὰ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἡπειρος. Εἶναι ὕμνοι ἡρώων ποῦ ἠγωνίζοντο κατὰ τῶν τυράννων. Τὰ τραγούδια τοῦ χοροῦ ἀνεπτύχθησαν στὴ Πελοπόννησο καὶ ἀπ' ἐκεῖ διεδόθησαν καὶ χορεύονται σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Στὴ Μάνη ἀνεπτύχθησαν τὰ μοιρολόγια. Στὴ Κρήτη ὁ Πεντοζάλης, χορὸς πολεμικός.

Στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου τὰ Δημοτικὰ τραγούδια ἀνεπτύχθησαν καὶ ἔχουν μίαν λεπτότητα καὶ ἓνα θέληματο ἰδιαίτερο. Τῆς Ἑπτανήσου τὰ τραγούδια διακρίνονται γιὰ τὴν εἰρωνείαν τους, τὸ πνεῦμά τους καὶ τὴ χάρι τους.

Μέσα σ' ὅλα ὅμως κυριαρχεῖ καὶ μέσ' ἀπ' ὅλα διακρίνεται ὁ ἐνιαῖος χαρακτήρ τῆς Ἀρχαίας καὶ τῆς Βυζαντινῆς Ἑλλάδος, ποῦ ξαναζῇ στὴν ὑπόδουλη Ἑλλάδα καὶ ἐκδηλώνεται στὸν καὶ μὸς τῆς γιὰ τὴν Πατρίδα τῆς Ἑλεούθρης Ἑλλάδος.

Εἶναι δυστύχημα ὅτι τόσο πολὺ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχε παραμεληθῇ ἡ μελέτῃ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιήσεως τῶν Δημοτικῶν μας τραγουδιῶν, τοῦ ἀνεκτιμήτου αὐτοῦ Ἑθνικοῦ θησαυροῦ. Εὐτυχῶς τώρα μὲ τὴν ἰδρυση τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ καὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ἑθνικοῦ μας Κυβερνήτου ἀρχισαν νὰ μελετῶνται ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς καὶ ἔτσι θὰ περισωθῇ ὁ Ἑθνικὸς αὐτὸς θησαυρὸς ὅπως σώθηκαν καὶ τόσοι ἄλλοι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟΡΙΑ...

Ὁ παπποὺς: Ἄν εἰσάστε φρόνιμα, παιδιά, θὰ πᾶτε στὸν Παράδεισο. Ἄν εἰσάστε ἀτακτα θὰ πᾶτε στὴν Κόλασι.

Τὰ ἐγγονάκια: Τί πρέπει νὰ εἰμάστε γιὰ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφου;

χεῖσθε καὶ νὰ μὴ παρασύρεσθε. Ἔτσι θὰ μάθετε νὰ διατάσσετε καὶ τοὺς ἄλλους. Δεύτερο ἔρχεται ἡ θέλησις νὰ ἀποκτήσετε δύναμι. Ἡ θέλησις τῆς δυνάμεως εἶνε ἀνεξάντλητη καὶ μπορῇ νὰ ἀντισταθῇ διότι θέλω σημαίνει δύναμαι. Γιὰ μᾶς δὲ τοὺς νέους ἡ πίστις στὴ μεγαλουργὸ δύναμι τοῦ Βασιλεῆ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας Κυβερνήτου καὶ ἡ θέλησις νὰ φανούμε ἀντάξιοι τῶν ἐλπίδων ποῦ στηρίζουν σὲ μᾶς, θὰ κάμῃ νὰ μεγαλουργήσουμε γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας.

στό ν' αφήσουμε την έλπίδα νά τραβήξουμε πρὸς τὰ ἐδῶ κάποιο πλοῖο περαστικό. Ὡπωδῆποτα νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νά ἐγκαταλείψουμε αὐτὴ μας τὴ συνήθεια.

— Πρέπει, εἶπε ὁ Φρίτς, νά εἰδοποιήσουμε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀγαπητὴ μας Τζέννυ, γιατί πιθανόν ν' ἀνησυχήσουν ἢ νά φανταστοῦν πὼς κάποιο πλοῖο ἐφθασε στὸ μέρος μας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή βγήκαν ἀπὸ τὸ σπίτι ἡ κυρία Ζερμάτ καὶ ἡ Τζέννυ Μοντρόζ. Ὁ Φρίτς ἔτρεξε, φίλησε τὴν μητέρα του καὶ ἀλλάξε μιά θερμὴ χειραψία μὲ τὴν Ἀγγλίδα, πού τοῦ χαμογέλουσε.

— Θά πάτε μὲ τὸ καγιὰκ; ρώτησε ἡ Τζέννυ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Θά πάμε στὸ νησάκι νά ρίξουμε τίς κανονιές. Δὲ θά ἀργήσουμε.

— Ὡραία! φώναξε ἡ Τζέννυ. Καὶ ἐγώ, ὁ Ἑρνέστος καὶ ὁ Φραγκίσκος θά ψαρεύσουμε.

Πραγματικὰ κατέβηκαν εἰς τὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φρίτς μῆκαν στὸ καγιὰκ καὶ ἡ βαρκούλα ξεκίνησε ἀμέσως.

Ἐκανε ὠραῖο καιρὸ καὶ ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια. Οἱ δύο ἀδελφοὶ κωπηλατώντας μὲ ρυθμὸ ἀπεμακρύνοντο συνεχῶς ἀπὸ τὸ Φελσενχάιμ. Τὸ ρέμα τοὺς ἐσπρωχνε πρὸς τὰ ἀνατολικά καὶ τὸ καγιὰκ ἀναγκάστηκε νά πλησιάσῃ τὴν ἀντίθετη ἀκτὴ, διασχίζοντας τὴ λουρίδα ἐκείνης τῆς θαλάσσης, πού ἐνώνει τὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας μὲ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα.

Ὁ Φρίτς ἦταν εἴκοσι πέντε χρονῶν. Δυνατός, γυμνασμένος, σπουδαῖος πεζοπόρος, ἐπιδέξιος, κυνηγὸς ἀφθοῦς, ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ γιοῦς ἦταν τὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας. Ἦταν βέβαια κάπως ἀπότομος, ἀλλὰ τῶρα τελευταία ἐκαλυπτεῖται πολὺ ὁ χαρακτήρας του, κανεὶς πιά δὲν εἶχε παρὰ πονο. Κάποιο αἰσθημα, φαίνεται, εἶχε πραγματοποιήσει αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Γιατί ὁ Φρίτς δὲν μπορούσε νά ξεχάσῃ τὸ κορίτσι πού εἶχε φέρεϊ ἀπ' τὸν Ἀναμμένο Βράχο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶα ἡ Τζέννυ Μοντρόζ θυμῶταν μὲ εὐγνωμοσύνη ὅτι χρεωστοῦσε τὴν σωτηρίαν της στὸν Φρίτς. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ Ἀγγλίδα ἦταν ὁμορφὴ, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ λυγρὸ κορμὶ καὶ τὰ λευκά χέρια της. Ὅταν μπήκε στὴν καλὴ ἐκείνη οἰκογένεια ἔδωσε τὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ πού ἔλειπε ὡς τότε. Ἦταν τὸ ἀγαθὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Ὁ Ἑρνέστος, ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φραγκίσκος τὴν ἀγαποῦσαν σὰν ἀδελφὴ τους. Τὸ αἰσθημα ὅμως τοῦ Φρίτς ἦταν διαφορετικὸ. Εἶχαν περάσει δύο χρόνια ἀπὸ τὸ συγκινητικὸ ἐπεισόδιο τοῦ Ἀναμμένου Βράχου. Ἡ Τζέννυ καὶ ὁ Φρίτς ταίριαζαν πολὺ καὶ οἱ γονεῖς τοῦ νέου εὕρισκαν ὅτι μιά μέρα θά ἐγίνοντο καλοὶ σύζυγοι.

Ὁ Τζάκ ἦταν εἰκοσιενὸς χρονῶν. Στὸ ἀνάστημα μέτριος, ἀλλὰ καλοκαμωμένος, ἦταν πάντα εὐθυμὸς καὶ καλός, ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς δικούς του.

Ἐν τούτοις, τὸ καγιὰκ ἔτρεχε εἰς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, σὰν σάιτα. Ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ μέρος ἡ ἀκτὴ

παρουσίαζε μιά σειρά ἀπὸ κιτρινωποὺς λόφους ἄμμου. Ἦταν ἄγονη καὶ τραχεῖα. Στὸ ἄλλο ὅμως μέρος ἡ ἀκτὴ ἦταν καταπράσινη, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν ὡς τὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Στρυδιῶν καὶ ἀκόμη ὡς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδος.

— Ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ Φρίτς, ἡ Νέα Ἐλβετία δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν ὄρμο τῶν πλοίων, γιὰτὶ πολὺ λίγο συχναζοῦνται τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

— Δὲν βιάζομαι καὶ πολὺ νά μᾶς ἀνακαλύψουν, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Γιατὶ τὸ πλοῖο πού θά ἐφθανε εἰς τὴν Νέαν Ἐλβετία, τὸ πρῶτο πού θά ἔκαμε θά ἦταν νά τὴν καταλάβῃ. Καὶ θά ὕψωνε ἐδῶ τὴν σημαία τοῦ κράτους του. Καὶ τότε τί θά ἐγίνετο ἡ ἰδική μας σημαία, ἡ Ἐλβετικὴ;

— Ἀλλὰ τὸ μέλλον; εἶπε μὲ ἀπελπισία ὁ Φρίτς. Ἐμεῖς μποροῦν νάμαστε εὐτυχισμένοι, ἀλλὰ ξεχνᾷς τὴν Τζέννυ; Καὶ δὲν σκέπτεσαι τὸν δυστυχισμένον πατέρα της, πού ἀσφαλῶς ἔχει τὴ γυναικὴ ἡ Τζέννυ χάσει στὸ ναυάγιο τῆς «Δορκάδος»; Ἐπειτα ἡ Τζέννυ ἐπιθυμεῖ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της νά γυρίσῃ στὸν πολιτισμένον κόσμον, ν' ἀνταμώσῃ τὸν πατέρα της. Καὶ πὼς θά πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἄγνια τῆς ἐπιθυμίας, ἂν δὲν περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ κανένα καράδι;

— Μιλᾷς σωστά, ἀπήντησε ὁ Τζάκ.

Σὲ λίγο εἶχαν φθάσει εἰς τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Ἀπεβιβάσθησαν καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ καὶ ἔπειτα ἔκαμαν τὸν γύρον του. Οἱ φυτεῖες πού εἶχαν βάλει ἐκεῖ μερικὰ χρόνια πρίν, δὲν εἶχαν πάθει μεγάλες ζημιές ἀπὸ τοὺς βορείους ἀνέμους, πού κτυποῦσαν ἀλύπητα, ὅλο τὸ χειμῶνα, τὸ νησάκι. Οἱ περίβολοι ὅπου ἦσαν κλεισμένες οἱ ἀντιλόπες, εὐρίσκοντο ἐπίσης σὲ καλὴ κατάστασι. Θά ἦσαν πενήντα κεφάλια περίπου. Τὰ ζῶα εὕρισκαν μέσα στοὺς περιβόλους ἀφθονοὺς χορτάρια, πού ἐξησφάλιζε τὴ ζωὴ τους γιὰ ὀλόκληρον τὸ χρόνον.

— Τί θά γίνονιν ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Μὰ θά τὰ πουλήσουμε, εἶπε ὁ Τζάκ.

— Ἐμπόριο δηλαδή; Ὡραία ἡ ἰδέα σου, μόνο πού δὲν ἔχουμε συγκοινωνικὸ μέσο γιὰ νά τὰ στείλουμε στὸν πολιτισμένον κόσμον...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, παρετήρησε μὲ χαμόγελο ὁ Φρίτς. Εἰμαι βέβαιος ὅτι εἰς τὸ μέρος μας θά δημιουργηθοῦν σὲ λίγο ὀλόκληρες πόλεις καὶ χωρία ἀκόμη. Ἐνα ὀλόκληρον κράτος μὲ πρωτεύουσα τὸ Φελσενχάιμ.

— Καὶ πότε ὅλ' αὐτά;

— Μὰ κάποτε θά γίνῃ κι' αὐτό. Τὸ πρῶτο καράδι πού θά περάσῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ θά ἀνακαλύψῃ ἕνα τόσο πλούσιο μέρος, θά γυρίσῃ στὸν πολιτισμένον κόσμον καὶ ἀσφαλῶς δὲν θά ἀργήσουν νά μᾶς ἔλθουν καραβάνια ἀποίκων.

— Πάντως ὅχι Ἐλβετῶν, παρετήρησεν ὁ Τζάκ, οἱ πατριῶτες μας δὲν ἀγαποῦν πολὺ νά μεταναστεύουν.

— Ἀς ἔλθουν ὅποιοι θέλουν. Ἀρκεῖ νά εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πράγματι τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ ἰδίως ἡ Μεγάλῃ Βρετανία καλλιεργοῦσαν πολὺ τὸν ἀποικισμὸ. Καὶ ἀργὰ ἡ γρήγορα θά ἐγίνετο αὐτὸ πού ἔλεγε ὁ Φρίτς.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ νησιοῦ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀνέβηκαν τὸν λόφο καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ ὑπόστεγο τῆς κανονοστοιχίας. Ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον ἐπίπεδο κοίταξαν μὲ τὰ κιάλια ὅλη ἐκείνη τὴ θάλασσα πού εὐρίσκετο μετὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου πού ἐκλείνει εἰς τὰ ἀνατολικά τὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας.

Ὅπως πάντοτε, ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη. Τίποτε δὲν ἐφαίνετο ὡς ἐκεῖ ὅπου ὁ οὐρανὸς ἠνώνετο μὲ τὸ νερό. Μιάμιση λεῦγα πρὸς τὰ βορειοανατολικά ξεχώριζε μόνον ἡ ξέρα ὅπου εἶχε ναυαγήσῃ ὁ «Λάντλορδ», τὸ καράδι μὲ τὸ ὅποιο ταξίδευαν πρὸ ἑνδεκα ἐτῶν.

Κοιτάζοντας κατὰ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας, ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φρίτς, ξεχώρισαν μετὰ τῶν δένδρων τοῦ λόφου τὴν ταράτσα τῆς βίλλας Πρόσπεκτ-Χιλ. Ἡ θερινὴ κατοικία τοὺς εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἔτσι θά ἠσύχαζε ὁ κ. Ζερμάτ, πού ἐφοβεῖτο πάντοτε μήπως τὴν γκρέμιζαν καμμιὰ μέρα οἱ κακοκαιρίες τοῦ χειμῶνα.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ μῆκαν στὸ ὑπόστεγο καὶ ἐνῶ ὁ Τζάκ προσπαθοῦσε νά βγάλῃ τὴ σημαία ἀπὸ τὴ θήκη της καὶ νά τὴν δέσῃ ἀπὸ τίς δύο ἀκρες τῆς εἰς τὸν ἰστό, ὁ Φρίτς ἐπιθεωροῦσε τὰ δύο μικρὰ κανόνια, πού εἶχαν τὰ στόμιά τους γυρισμένα πρὸς τὸ πέλαιος.

Σὲ λίγο ἐγέμισε τὰ κανόνια μὲ μπαρουτὶ καὶ χῶμα—τὸ χῶμα τὸ ἔβαλε γιὰ οἰκονομία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νά μεγαλώσῃ ὁ κρότος τῆς κανονίας—ἔβαλε στὴν τρύπα τὸ φυτίλι καὶ ρώτησε τὸν ἀδελφὸ του ἂν ἦταν ἔτοιμος.

— Ἐν τάξει, ἀπήντησε ὁ Τζάκ.

— Πρῶτον πυροβόλον... Πῦρ! Δεύτερον πυροβόλον... Πῦρ! Ἐφώναξε ὁ Φρίτς πού ἔπαιρνε στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο του.

Οἱ δύο κανονιές ἔπεσαν εἰς ἴσα χρονικά διαστήματα, ἐνῶ ἡ Ἐλβετικὴ σημαία ἐξεδιπλώνετο εἰς τὸν ἄερα.

Ὁ Φρίτς ἐτοιμάσθηκε νά ξαναγεμίσῃ τὰ κανόνια. Ἀλλὰ σταμάτησε κατὰ πηλκτος.

Μιά μακρινὴ κανονία εἶχε φθάσει στὰ αὐτιά του. Μιά κανονία πού προήρχετο ἀπ' ἄλλου, ἀπὸ πολιτισμένους ἀσφαλῶς ἀνθρώπους!

Καὶ οἱ δύο ὄρμησαν μὲ χτυποκάρδι ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο.

— Κανονία! ἐφώναξε ὁ Τζάκ.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φρίτς, ἀδύνατον! Θά γελασθῇκαμε...

— Στάσου νά ἀκούσουμε...

Κρατοῦσαν ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή τους. Πέρασαν ἔτσι μερικὰ δευτερόλεπτα ἀγωνιώδους ἀναμονῆς.

Καὶ ἀκούσθηκε καὶ δεύτερη κανονία! Μετὰ ἕνα λεπτὸ ἀκούσθηκε καὶ τρίτη!

— Ναί... ναί... εἶπε ὁ Τζάκ. Εἶναι κανονιές!

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

S. BONSELS

Τοῦ Δάσους ἡ Νεράϊδα

I. ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ο ΚΟΥΝΟΣ ΚΑΙ Η ΟΝΝΑ

Στὴ μεγάλη φλαμουριά, πάνω πού ἄρχιζαν νὰ φαίνωνται τὰ πρῶτα ἀνοιξιὰτικα μικρὰ φύλλα, τὸ ψαρόνι ὁ Κούνος ἐκαλλωπίζετο μὲ τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς.

Κάτω ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς φλαμουριάς ἐκυλοῦσε τὸ μικρὸ ποτάμι καὶ ἀνάμεσα στὰ καλάμια ἐχοροπηδοῦσε ἡ Ὀννα ἢ σουσουράδα.

— "Ε! τοῦ λόγου σου, κυρά Ὀννα, τῆς φώναξε ὁ Κούνος! Δὲν θὰ πάψης πιά τέλος πάντων νὰ κουνῶς τὴν οὐρά σου; Τοῦλάχιστο δὲν μὲ βλέπεις; Ἡ ἀνοιξὴ ἔφτασε... Δὲν καταλαβαίνεις;

Ἡ σουσουράδα ἄκουσε καὶ κύτταξε ψηλά.

— Καλὲ εἶναι ἕνα ψαρόνι! Μωρ' τί μᾶς λές; Ἀλλὴ ἑλλειψὴ δὲν εἶχαμε παρὰ τὴν ἀφεντιά σου.

— Ναῖσκε, ἀπάντησε τὸ ψαρόνι, τὴν ἀφεντιά μου βέβαια! Γιατὶ ἐγὼ τώρα νά, ἔφτασα! Μπορεῖ νᾶναι νωρὶς ἀκόμα. Μὲ καταλαβαίνεις;

— "Ω βέβαια, πολὺ νωρὶς μᾶς κουβαλήθηκες! Καὶ δέ μοῦ λές; Μήπως σκέπτεσαι νὰ κάμης τὴ φωληά σου κατὰ δῶθε;

— Τί ἔκανε λέει; Στὴ φλαμουριά νὰ χτίσω τὴ φωληά μου, ἀνάμεσα στοὺς μπούφους, στὶς βερθερίτσες καὶ στὶς καρακάξες; ἢ κοντὰ σὲ ὑποκείμενα σὰν τὴν ἀφεντιά σου; Καλὲ ἄντες! Ἀμ τῷ λεγα ἐγὼ πῶς δὲν σοῦ κόβει καθόλου τὸ ξερό σου. Μὰ γιὰ στάσου! Μπα σὲ καλὸ σου! Μωρ' τί μέρα καὶ τούτη! αἱ;

— "Ε! λοιπὸν εἶσαι ἀδιάντροπος, εἶπε μὲ θυμὸ ἡ σουσουράδα.

— "Α! μὰ αὐτὸ εἶναι ἄνω ποταμῶν, ἐξεφώνισε ὁ Κούνος. "Οπου κι' ἂν σταθῶ φίλε μου ἀκούω τὰ ἴδια. "Ολοι τέλος πάντων κουτσομπολεύουν. Περὶεργο πρᾶμμα! Ἀς εἶναι ὅμως, ἡ μέρα δείχνει πῶς θᾶναι ὡμορφα σήμερα! Ἔτσι δὲν εἶναι;

— "Ω βέβαια, ἀπάντησε ἡ σουσουράδα καὶ ἐξεκίνησε στὸ δρόμο τῆς.

— Μὰ στάσου λοιπὸν νὰ πῶ κι' ἐγὼ δυὸ λόγια μὲ νόημα! Ἀμ' ὅλο καὶ μιλάς! Δὲν μπορῶ φίλε μου νὰ καταλάβω πῶς ἐσεῖς τὰ πουλιά τοῦ δάσους γίνεστε φλύαρα μόλις ξεμυτίσῃ ὁ ἥλιος μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Νά! κεῖ πέρα στὴν κορομηλιά λίγο πρωτίτερα βρῆκα ἕνα σπῖνο πού ἤθελε, τὸ παλληκάρι μου, νὰ περάσῃ γιὰ καρδερίνα! "Ε! λοιπὸν εἶναι νὰ σκάς στὰ γέλοια μὲ μερικοὺς - μερικοὺς! Ἐλεγε λοιπὸν πῶς ὅλη ἡ γενιὰ του πρέπει ν' ἀλλάξῃ ὄνομα. Μὲ καταλαβαίνεις;

— Ἀμ' τί ἤθελες; ἄδεια νὰ σοῦ ζητήσῃ;

— Ἡ κορομηλιά εἶναι ἀπὸ τώρα ἀνθισμένη, εἶπε σκεφτικὸ τὸ ψαρόνι. Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ἂν ἔτυγε ποτὲ νὰ βρεθῇς μέσα στὸ φῶς τῶν λουλουδιῶν δταν ὁ ἥλιος λάμπει. Σ' ἐρωτῶ γι' αὐτό. Μὰ τί κάθομαι καὶ λέω; Ἐκεῖ στοὺς βάλτους

πού ζῆς ἐσύ, μονάχα τὸ ὄνομα ἔχεις πῶς εἶσαι πουλί. Ἀσε με ὅμως τώρα. Πρέπει νὰ φύγω.

Καὶ μὲ ἕνα μικρὸ πῆδημα ἐφτερούγιζε ἴσια σὰν σαῖτα πάνω ἀπὸ τὰ σπαρτὰ καὶ τράβηξε ἴσα γιὰ τὰ κοντινὰ σπῖτια.

Ἡ σουσουράδα θὰ σοῦ τὸ διώρθωνε κείνο τὸ παλιοψαρόνι, μὰ μετάνιωσε. Οὐχ ἀδερφέ! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Ἀς ἀφήσουμε πού σηκώθηκε κι' ἔφυγε κι' ὕστερα ἦτανε τόσο ὠραία ἡμέρα.

— Τί μυρωδιὲς ἡ γῆ καὶ οἱ μενεξέδες. Καὶ ἡ δροσιὰ σὰν ἔπεφτε τὴν ἐννοιωθε νὰ ποτίζῃ τὸ σῶμα ὡς τὶς ἄκρες τῶν φτερῶν! Καὶ μὲ τὸ αἶσθημα αὐτὸ ἄρχισε νᾶνεβοκατεβάξῃ τὴν οὐρά τῆς ὅπως κάνουν ὅλες οἱ σουσουράδες. Ὑστερα ἐπερπάτησε καὶ πῆγε στὴν ἄκρῃ στὸ ρυάκι καὶ χώθηκε μέσα στὶς μαργαρίτες καὶ στὰ βοῦρλα.

Ὁ ἥλιος σιγά - σιγά ψήλωσε στὸν οὐρανὸ καὶ ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἐχάιδεψε τὶς ἀνεμῶνες σὰν νὰ κατέβαινε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῆς γέρικης φλαμουριάς.

Κάτω ἀπὸ τὶς δροσοσταλίδες τὸ χορτάρι ἐξύπνησε καὶ ὅλα κατάλαβαν πῶς σήμερα θᾶκανε ὠραία ἡμέρα. Μιὰ ὠραία μέρα ἔχει πολὺ μεγαλύτερη σημασία γιὰ τὰ φυτὰ παρὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ βέβαια, γιατί ἡ ζωὴ τους εἶναι τόσο σύντομη. Εἶναι πολλὰ φυτὰ πού δὲν ζοῦνε παρὰ ὅσο διαρκεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀν κύτταξες τὴ μικρὴ πασκαλιά πού τὸ πρωῒ σήκωνε τὸ μικρὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὰ πίσω καὶ βύζαινε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θὰ καταλάβαινες πόσο σπουδαῖο πρᾶμμα εἶναι γιὰ τὰ φυτὰ μιὰ ὠραία ἀνοιξιὰτικὴ μέρα. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶναι ζωντανὲς ὑπάρξεις πού σβύνουν τὴ δίψα τους στὰ νερά τῆς πηγῆς.

ΠΩΣ ΗΡΘΕ Η ΜΙΚΡΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

Τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλὰ δταν ἕνα περιστατικὸ, πού δὲν τὸ περίμενε κανεὶς, ἔκαμε τοὺς κατοίκους νὰ συγκινηθοῦν μὰ καὶ νὰ ἐνθουσιαστοῦν στὸν ὑπέρτατο βαθμό :

"Ἐνα πρωῒ, ὕστερα ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ λίγο πρὶο μπροστά ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή, καθὼς μοσκοβολοῦσε ἡ ἐξοχὴ καὶ τὸ ἀεράκι ἐδρόσιζε καὶ τὰ πρὶο μικρὰ χορτάρια, στὸ δάσος μέσα ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνα χαρῶπὸ τραγουδί.

Μιὰ ποταμίδα κελαϊδοῦσε πάνω ἀπὸ τὶς μαργαρίτες καὶ τὰ ζουμπούλια. Καθὼς εἶχε τὸ κεφάλι ψηλά καὶ κύτταζε τὸν γαλανὸ οὐρανὸ ἄκουε κανεὶς τὶς τρίλλιες τῆς σὰν νᾶταν μεθυσμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Κάτω ἀπὸ τὰ καινούργια φύλλα τῆς δευξῆς, πού στὸ φῶς τοῦ ἡλίου λάμπανε σὰν χρυσάφι, ἀντηχοῦσε τὸ τραγουδί τῆς, ἐνῶ ἡ σιωπὴ ἀφίνε τοὺς ἤχους νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ περιστόλια πού ἔκαναν οἱ κορμοὶ τῶν ἐλάτων.

Καὶ μέσα στὴν ἀνοιξιὰτικὴ αὐτὴ εὐτυχία, πού

ΥΓΙΕΙΑ

Γιὰ νὰ εἶσδε πάντοτε Δυνατοὶ

Ὑπάρχουν ἀσφαλῶς πράγματα καὶ ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ κεφαλαιώδης σημασία εἶναι τόσο πολὺ καταφανῆ, ὥστε νὰ περιτεύῃ κάθε συζήτηση περὶ αὐτῶν καὶ νὰ καταντᾷ ἀχρηστὴ πολυλογία ἢ προσπάθεια νὰ ἐξάρουμε τὴν ἀποστολὴ τους.

Ἐνα ζήτημα, ἀνάμεσα στὰ πολλὰ ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο, εἶναι καὶ ἡ καθαριότης. Καὶ τὴν ἀποκαλοῦμε «ζήτημα» γιατί, δυστυχῶς, σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν πατρίδα μας ἡ σημασία τῆς καθαριότητος ἔχει ἐντελῶς παραγνωριστῇ, σὲ τρόπον ὥστε πολλοὶ νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ἕνα εἶδος περιττῆς... «πολυτελείας»!

Γράφοντας αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῶ καθόλου ὑπερβολικὸς καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου, — ἂν τύχῃ νὰ εἶναι γιατροί, — θὰ μὲ δικαιολογήσουν, ἀναλογιζόμενοι πόσες καὶ πόσες φορές κληθέντες ἀπρόοπτα γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕναν ἄρρωστο, ὁ ὁποῖος μέχρι τὴν προηγουμένην ἡμέρα περιέφερε στοὺς δρόμους τὴν ἀψογὴ ἀπὸ κάθε ἀποψι ἐμφάνισί του, τὸν βρῆκαν μὲ τὸ δέρμα τοῦ σώματος κάτι πάρα πάνω ἀπὸ... βρώμικο!...

Καὶ ὁμως...

Ἡ ἀκαθαρσία τοῦ σώματος ἢ τοῦ περιβάλλοντος ἀποτελεῖ, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, τὴν ἐστία καὶ τὸ ὀρμητήριο τῶν μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, — ποὺ ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀσυλὸ τὸ ὁποῖο τοὺς προσφέρει μὲ πολλὴν ἐλαφρότητα ὁ ἄνθρωπος, ἀνοίγουν τὴ θανατερὴ τους ἀγκαλιά καὶ πνίγουν μέσα σ' αὐτὴν τόσες καὶ τόσες χιλιάδες ἀπὸ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις!...

Γι' αὐτόν, ἀκριβῶς, τὸν λόγο θὰ ἐκθέσουμε ἀπὸ τὴ σελίδα τούτῃ τῆς «Νεολαίας» μὲ λίγα λόγια ἀπλᾶ καὶ καταληπτὰ τὴ στοιχειώδη σημασία τῆς καθαριότητος καὶ θὰ δώσουμε γιὰ χάρι τῶν ἀναγνώστων μερικές ἀπαραίτητες συμβουλές καὶ οδηγίες.

... Καὶ πρῶτα - πρῶτα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν ἀέρα ποὺ μᾶς περιβάλλει.

Σὲ ὅλους εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἕνας ἀέρας καθαρὸς, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ μικρόβια καὶ σκόνες καὶ πλούσιος σὲ ὀξυγόνο, ἀποτελεῖ τὴ βᾶσι τῆς ἀληθινῆς ὑγείας καὶ ἐκπληρῶνει ἀπόλυτα τὸ σκοπὸ μῆς σπουδαιότητος γιὰ τὸν ὀργανισμὸ λειτουργίας: τῆς ἀναπνοῆς.

Πρέπει, ὁμως, νὰ ἔχουμε ὅπ' ὤψει μας, — καὶ ἰδιαίτερα ἐμεῖς ποὺ ζοῦμε στὶς πόλεις —, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ μᾶς τριγυρίζει, σπανιότατα εἶναι ὅσο πρέπει καθαρὴ κι' ἡ προσπάθειά μας γιὰ τὴν ἀνανέωσί της ὀφείλει νὰ εἶναι διαρκής.

Τώρα, μάλιστα, ποὺ μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμῶνα γίνονται οἱ διάφορες «οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις» μέσα σὲ δωμάτια ἐρμητικὰ κλεισμένα ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ κρύου καὶ ὑπερθερμαινόμενα ἀπὸ σόμπες ἀτελεῖς ἢ, καμμιά φορά, κι' ἀπ' τὰ πατροπαράδοτα «μαγκάλια», ἡ ἀκαθαρσία τῆς ἀτμοσφαιρᾶς αὐξάνεται ἀπειλητικὰ καὶ φθάνει μέχρι τὰ ὅρια τοῦ ἀληθινοῦ κινδύνου!

... Τὸ δωμάτιο ὑπερπλημμυρίζει, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἀπὸ διοξειδίου καὶ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακός, ἡ ἀναπνοὴ τῶν παρευρισκομένων ἀρχίζει νὰ γίνεται δύσκολη καὶ κοπιώδης καὶ ἂν δὲν γίνῃ ἔγκαιρα ὁ σωτήριος ἀερισμὸς φθάνουν στὴ δηλητηρίασι καὶ τὸ θάνατο.

Πάντως ὁμως, καὶ ἂν ἀκόμα προληφθῇ ἡ μοιραία τούτῃ ἔκβασι, πάντοτε ἡ βλάβη ἀπ' τὴν ἀθροιστικὴ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου ὑπάρχει καὶ ὀδηγεῖ στὴ λεγομένη: **χρονία δηλητηρίασι**.

Καὶ ἂς ἔχουμε ὅπ' ὤψει μας, ὅτι ἄνθρωποι ποὺ παθαίνουν αὐτὴν τὴ δηλητηρίασι, δείχνουν πολλὰς διαταραχὰς τῆς ὑγείας τους, ὅπως π.χ. ἀναιμία, παθήσεις τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, θρεπτικὲς διαταραχὰς, βόμβο στ' αὐτιά κ.ο.κ. Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀποφεύγουμε μὲ κάθε δυνατό τρόπο τὴ συγκέντρωσι σὲ κλειστὰς αἰθουσες ἢ νὰ φροντίζουμε νὰ ἀνανεώνεται ὁ ἀέρας γιατί καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου περιέχει μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακός!

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν ὁμως, ὑπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι πολλοὶ μὲ τοὺς ὁποίους μολύνεται ὁ ἀέρας μας.

Σ' ἕνα δωμάτιο, λόγου χάριν, ὅπου ἡ νοικοκυρὰ σκουπίζει μὲ κάποια βιασύνη, σηκώνονται στὴν ἀτμόσφαιρα μαζὺ μὲ τὴ σκόνη πλείστα ὄσα μικρόβια, ἀπειλητικώτατα γιὰ τὴν ὑγεία μας. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο πρέπει πάντοτε μετὰ τὸ σκούπισμα νὰ φεύγουν ὅλοι ἀπ' τὸ δωμάτιο, ν' ἀνοίγουνται τὰ παράθυρα κι' ἡ πόρτα ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ρεῦμα καὶ νὰ μὴ ἐπανέρχονται οἱ ἐνοικοὶ προτοῦ περάσει μισή, πάνω κάτω, ὥρα...

Μπορεῖ ἐξ ἄλλου νὰ μολυνθῇ — καὶ κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνο — ἡ ἀτμόσφαιρα, ὅταν ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ ἀμελήσῃ τὸ καθάρισμα τοῦ νεροχύτου τῆς καὶ τοῦ ἀποχωρητηρίου ἢ τὴν ἀπόρριψι τῶν σκουπιδιῶν.

Δημιουργοῦνται τότε ζυμώσεις ἐπικίνδυνες καὶ παράγονται δηλητηριώδη ἀέρια, τὰ ὁποῖα σκορπίζονται στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ἀπειλοῦν τὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας.

Πρέπει ἐπομένως νὰ μὴ λείπῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ προχειρότερο ἀπολυμαντικὸ μέσον, ὁ ἀσβέστης, μὲ τὸ ὁποῖον κάνουμε τὸ ἀσβεστόνερο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀφειδῶς παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν σκουπίδια, ἀποχωρητήρια, στάσιμα νερά, στὰ κράσπεδα τῶν πεζοδρομίων κ.ο.κ.

Ὁ ἀνεμιστήρας, ἐπίσης, εἶναι ἕνας ἀρκετὰ καλὸς τρόπος γιὰ τὴν ἀνανέωσι τοῦ ὀπωσδήποτε μολυσμένου καὶ ἀκάθαρτου ἀέρα...

Αὐτὰ τὰ λίγα καὶ ἀπλᾶ ἐσημειώσαμε σήμερα γιὰ τὴν καθαριότητα τῆς ἀτμοσφαιρᾶς μας.

Στὸ ἐπόμενο φύλλο θὰ συνεχίσουμε πάνω στὸ ἴδιο σπουδαιότατο κεφάλαιο καὶ θὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος. — ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ βασικὸς καὶ ἀπαραίτητος συντελεστὴς τῆς ἀνθρώπινης ὑγείας...

- 12) Τὸ τοάκισμα τοῦ πανταλονιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σας εἶναι πάντοτε ἐπιμελῶς σιδερωμένο ;
- 13) Ὁ πατήρ σας ἢ ὁ ἀδελφός σας εὐρίσκει πάντοτε στὸ σπῆτι τοῦ τᾶ σιγαρέττα πού ἀγαπᾷ νὰ καπνίζῃ ;
- 14) Ὁ πατέρας σας ἢ ὁ ἀδελφός σας ἔχει πάντοτε στὸ σακκάκι του ὄσα κουμπιὰ χρειάζονται ;
- 15) Τὰ μελανοδοεῖα εἶναι πάντοτε γεμάτα καὶ καθαρά ;
- 16) Ὑπάρχουν πάντοτε πρόχειρα κεριά γιὰ τὴν περίπτωσι διακοπῆς τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος ;
- 17) Ἐχετε πάντοτε πολλὰ κουτιά σπῆρτα γιὰ περίπτωσι ἀνάγκης ;
- 18) Ἐχετε πάντοτε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ δέσετε γρήγορα μιὰ πληγή ; Ἐχετε ἄλατα καὶ αἰθέρα γιὰ περίπτωσι λιποθυμίας ;
- 19) Γυαλίζετε ἢ διδετε νὰ σᾶς γυαλίσουν τὸ κάτω μέρος τῶν ὑποδημάτων σας ;
- 20) Ἐχετε κλωστή διαφόρων χρωμάτων καὶ κουμπιὰ συνηθισμένα ;
- 21) Ἐχετε σκερπάνι, τανάλια καὶ καρφιά διαφόρων μεγεθῶν ;
- 22) Λέγετε νὰ χύνουν κάθε ἐβδομάδα ἢ κάθε δέκα πέντε μέρες δυὸ λίτρος νερὸ μὲ σόδα στοὺς σωλήνες τοῦ σπιτιοῦ σας γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ φράζουν (νεροχύτης, βρύσες) ;
- 23) Γνωρίζετε τὴν τιμὴ τοῦ βουτύρου σὲ ὅλα τὰ γαλακτοπωλεῖα τῆς συνοικίας σας ;
- 24) Σηκώνεσθε νωρὶς ἀπὸ τὸ κρεβάτι ;
- 25) Ξεύρετε ν' ἀγοράσετε ;
- 26) Ξεούσετε νὰ στολίσετε μὲ γούστο ἓνα βάζο μὲ λουλούδια ;
- 27) Ξεύρετε νὰ διατάξετε ;
- 28) Ἐχετε συλλογὴ ἀπὸ καλλῆς μαγειρικές συνταγές ;
- 29) Ξεύρετε νὰ μαγειρεύσετε λίγο μόνη ;
- 30) Ξεύρετε νὰ χρησιμοποιήτε τὰ ἀπομεινάρια ;
- 31) Ξεύρετε νὰ δέχεσθε ;
- 32) Μπορεῖτε κατὰ τὰ μέσα σας νὰ σερβίρετε μέσα σὲ 15' λεπτά ἓνα ἢ δυὸ ἀπροόπτους συνδαιτημόνας ;
- 33) Ἐχετε πάντοτε κάτι νὰ προσφέρετε πρὶν ἀπὸ τὰ γεύματα ἢ ἔπειτα εἰς ἓνα ἐπισκέπτη πού ἔρχεται ἀπρόοπτα ;
- 34) Μπορεῖτε νὰ προσφέρετε σὲ μιὰ φίλη πού κρυώνει ἓνα ἀμμεμπο μάλλινο ;
- 35) Ξεύρετε νὰ κάμετε παρουσιάσεις ; (νὰ παρουσιάσετε ἓνα αἶδρα σὲ μιὰ γυναῖκα καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο) ;
- 36) Ξεύρετε νὰ κάμετε τοὺς προσκεκλημένους σας νὰ διακριθοῦν ;
- 37) Γνωρίζετε νὰ μὴ δείχνετε ὅτι ἀπορεῖτε ὅταν κάποιος γελάσθηκε στὴν ἡμερομηνία ;
- 38) Διατηρεῖτε πάντοτε τὸ χαμόγελο ἀκόμη καὶ ὅταν ἕνας συνδαιτημὼν χύνει τρεῖς χουλαριές σάλτσα ἐπάνω στὸ πιά ὠραῖο τραπεζομάνδηλο ἢ σπάει ἓνα ποτήρι κρυστάλλινο ;
- 39) Γνωρίζετε τίς διαίτες πού ἀκολουθοῦν οἱ καλεσμένοι καὶ τίς προτιμήσεις των ;
- 40) Γνωρίζετε ν' ἀλλάξετε ὁμιλία ὅταν ἡ συνομιλία παίρνει δυσάρεστη τροπὴ ; (πολιτικά λ.χ.) ;
- 41) Φροντίζετε πάντοτε τὸ καλοκαίρι νὰ ἔχετε πάγο γιὰ τὸ δροσερὸ νερὸ σας ;
- 42) Παρακολουθεῖτε τὰ ποτήρια καθενός ;
- 43) Ξεύρετε νὰ τοποθετήτε εἰς τὸ τραπέζι τοὺς καλεσμένους σας κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν κλίσεις ;
- 44) Ξεύρετε ποῖα θέσι νὰ δώσετε εἰς τὸ τραπέζι στὸν ἡλικιωμένο θεῖο σας, ἢ στὴν νέα ἐξαδέλφη σας ;
- 45) Ξεύρετε νὰ διωργανώνετε ὅταν πρέπει παιγνίδια πού νὰ διασκεδάζουν ὅλους ;
- 46) Ξεύρετε νὰ βάλετε ἓνα καρφί, νὰ ἐξαλειφτε κηλίδες, νὰ καθαρίζετε ἓνα χαλί, νὰ κρεμάσετε ἓνα παραπετάσμα ;
- 47) Ξεύρετε νὰ στρώσετε ἔμπορφα τὸ τραπέζι ;
- 48) Ξεύρετε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ κάθε τι ;
- 49) Ἐχετε στοιχειώδεις γνώσεις πρακτικῆς ἱατρικῆς ;
- 50) Ξεύρετε νὰ ράβετε ;

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΑΠΤΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Τώρα πού ἀρχίζουν τὰ μαθήματα στὰ σχολεῖα καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια θὰ περάσουν τοὺς δέκα μῆνας τοῦ ἔτους στὰ θρανία, νομίζουμε χρήσιμο νὰ δώσουμε ἀπὸ τῆ στήλη αὐτῇ μερικές χρήσιμες συμβουλές ὑγιεινῆς, διότι ὅλα τὰ καλὰ τῆς γῆς καὶ ἂν ἔχη κανεὶς δὲν ἔχη ὅμως καλὴν ὑγείαν, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος.

Καὶ ὥς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου.

Κακὴ στάσις στὸ θρανίον καὶ στὸ τραπέζι μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία ραχιτισμοῦ.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐνδεχόμενον τέτοιον κίνδυνον ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ φροντίζῃ:

Νὰ κάθεται ἴσια καὶ ὄχι λοξὰ στὸ θρανίον.

Νὰ κλίνῃ ὅσον δύναται ὀπισθεν τὸν κορμὸν του καὶ νὰ μὴ λοξεύῃ.

Νὰ μὴ βάζῃ τὸ ἓνα πόδι ἐπάνω στὸ ἄλλο.

Νὰ μὴ μαζεύῃ τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα οὔτε νὰ τὰ κινῇ νευρικῶς, ἀλλὰ νὰ τὰ κρατῇ πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ τὰ ἀκουμπᾷ ἐπὶ τοῦ πατώματος ἢ στο στήρυγμα.

Νὰ μὴ κλίνῃ τὸ κεφάλι στὰ πλάγια.

Ὅταν δικεῖται πρέπει:

Νὰ στηρίξῃ τὴν ράχιν του στὸ πίσω μέρος τοῦ καθίσματος.

Νὰ τοποθετῇ τὸ βιβλίον εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ θρανίου.

Νὰ μὴ ἀλλάσῃ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου ὑγραίνοντας τὸ δάκτυλο μὲ σάλιο.

Ὅταν γράφῃ πρέπει:

Νὰ στηρίξῃ τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ θρανίου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀπομακρύνῃ τοῦ κορμοῦ.

Νὰ τοποθετῇ τὸ τετράδιον εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος.

Νὰ μὴν πέφτῃ μὲ ὀλόκληρο τὸ σῶμά του ἐπάνω στὸ θρανίον ἢ στὸ τραπέζι.

Νὰ μὴν σφίγγῃ πολὺ δυνατὰ τὰ χέρια του τὸν κονδυλοφόρο.

Τὸ φῶς πρέπει πάντοτε νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀρστέριον καὶ νὰ πᾶν ἀπὸ τὸ ἄνω πρὸς τὸ κάτω.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γράφετε ἢ νὰ διαβάζετε μὲ ἀνεπαρκῆ φωτισμό.

Δὲν εἶναι ὠφέλιμον νὰ διαβάζετε ἢ νὰ γράφετε πολὺ ὥστε νὰ ἀπολαύετε διακοπῆς.

Ἐκεῖ ὅπου μελετᾶτε πρέπει νὰ ἀνανεώνεται ὁ αἵρας. Ὁ αἵρας εἶναι ὁ αἵμας τοῦ σώματος, ὅ,τι τὸ νερὸ γιὰ τὸ δέρμα. Καὶ τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ ἀνοίγετε τὸ παράθυρον ἢ τὴν ἀνεμολοιὴν γιὰ νὰ ἀερίζετε τὸ δωμάτιον.

Ἢὰ ἀποφευγετε νὰ ἐργάζεσθε σὲ δωμάτιον ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ ἄνθη.

Γενικῶς πρέπει ἐν τῷ μέτρῳ νὰ φροντίζετε ὥστε νὰ μὴ ἐκβιάσῃτε τὸν ἑαυτὸν σας, χωρὶς ὅμως νὰ καταβῇ τε ὑπερβολικὰς προφυλάξεις πού θὰ σᾶς κάνουν στὰ μάτια τῶν ἄλλων γελοίους.

Πρέπει στὴν μελέτη σας νὰ βάλετε σειρὰ καὶ νὰ διαβάσετε τὰς ὀρισμένας ὥρας. Νὰ συνηθίσετε νὰ τηρεῖτε τοὺς ἀνωτέρω κανόνες καὶ ὁσους ἄλλους οἱ διδασκατοὶ ὑμῶν εἰσάγουν. Στὴν ἀρχὴ ἀπορεῖ νὰ στενοχωρηθῇ, ἀλλὰ ἐν τῷ χρόνῳ θὰ συνηθίσῃ καὶ ἡ καλὴ συνήθεια θὰ σᾶς ἐξοικονομῇ τὰς ἐργασίας σας μὲ μεθόδον καὶ ὀρεγνόν.

Τὴν μελέτη σας καὶ τὸ γράψιμο πρέπει νὰ τὸ κάνετε μὲ εὐχαρίστησιν. Εὐχαρίστησις δὲ θὰ δοκιμάσετε ἂν βάλῃτε τὸν ἑαυτὸν σας σὲ πειθαρχίαν, μετὰ τὴν τοῦ ἐπιβάλλετε νὰ τηρήσῃ τοὺς ἀνωτέρω κανόνες.

(ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Πῶς νὰ μελετᾶτε γιὰ νὰ μαθαίνετε εὐκολὰ τὰ μαθηματικά σας).

HECTOR MALOT

«Χωρίς Οικογένεια»

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠ' ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Πολύ λίγα έργα, άσφαλώς συνεκίνησαν την ψυχή της νεότητος, όσον το «Χωρίς Οικογένεια». Είναι από τὰ έργα πού παντοτε είναι νέα, καί πού προκαλούν την άβυσσστη συγκίνηση καί τὸ ενδιαφέρον ἐξ ίσου καί στοὺς μικροὺς καί στοὺς μεγάλους. Καί σὰν τέτοιο τὸ συνιστοῦμε, θερμότατα, στοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ νέους καί νέας.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Κεφ. I

Στὸ χωριό

Εἶμαι ἓνα παιδί πού τὸ βρῆκαν στὸν δρόμο πεταμένο.

Μὰ ὡς πού ἔγινα ὀκτῶ χρονῶν, ἐνόμιζα πῶς, σὰν ὅλα τὰ παιδιά, εἶχα καί ἡγὼ μητέρα, γιατί κάθε φορά πού ἔκλαια, μ' ἐσφιγγε στήν ἀγκαλιά της μιὰ γυναῖκα, καί μὲ ναούριζε τόσο γλυκά, πού παύανε τὰ δάκρυά μου.

Πάντα κάθε φορά πού ἔπεφτα στὸ κρεβάτι μου ἐρχότανε μιὰ γυναῖκα νὰ μὲ φιλήσῃ. Κι' ὅταν ὁ ἀγέρας τοῦ Δεκέμβρη κολλοῦσε τὰ χιόνια σ' ἀσπρισμένα τζάμια, μοῦ σκέπαζε τὰ πόδια μὲ τὰ δυὸ της χέρια καί καθότανε σιμά μου νὰ μὲ ζεσταίνει, καί μαζί μοῦ λεγε κι' ἓνα τραγούδι, πού ἀκόμα θυμᾶμαι τὸ σκοπὸ του καί λίγα λόγια του.

Σὰν φύλαγα πάλι τὴν ἀγελάδα μας, ἔξω στὰ ρεῖκια, κι' ἐρχότανε ἄξαφνα καμμιὰ μπόρα, ἐκεῖνη ἔτρεχε νὰ μὲ θρῇ καί μ' ἔχανε κάτω ἀπὸ τὴ μάλλινη φούστα της καί μοῦ σκεπαζε καλά μ' αὐτή, τοὺς ὤμους καί τὸ κεφάλι.

Κι' ὅταν μάλλωνα μὲ κανένα παιδί καί φαινόμουν λυπημένος, μὲ ἀνάγκαζε νὰ τῆς λέω τὸν πόνο καί τὸ παράπονό μου καί πάντα σχεδὸν μὲ δικαίωνε καί μὲ παρηγοροῦσε μὲ καλά λόγια.

Ἀπ' αὐτά ὅλα κι' ἀπὸ τὸν τρόπο πού μιλοῦσε, κι' ἀπὸ τὸν τρόπο πού μὲ χαίδευε, κι' ἀκόμα μὲ γλυκομάλωνε, ἐγὼ εἶχα σχηματίσει τὴ γνῶμη πῶς ἦταν μάννα μου.

Τὸ χωριό μου — ἢ καλύτερα νὰ πῶ, τὸ χωριό πού μεγάλωσα, γιατί δὲν εἶχα γιὰ πατρίδα ὅκὸ μου χωριό, καθὼς δὲν εἶχα οὔτε μάννα οὔτε πατέρα — τὸ χωριό αὐτὸ πού πέρασα τὰ παιδικὰ

μου χρόνια, λέγεται Σιαθανὸ κι' εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ φτωχὰ στὴν Κεντρικὴ Γαλλία.

Καί τῇ φτώχεια τοῦ αὐτῆ δὲν τῇ χρωστᾷ στὴν ἀνάγκη νὰ κατὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ — κάθε ἄλλο. Ἡ ἀφορμὴ εἶναι γιατί βρίσκεται σὲ ἓνα τόπο πού δὲν εἶναι καθόλου γόνιμος.

Τὸ χῶμα εἶναι ἀνάβαθο καί φτωχό, καί γιὰ νὰ δώσῃ κάτι θὰ χρειαζόταν λιπάσματα, πού δὲν ὑπάρχουν, στὸν τόπο. Γι' αὐτὸ δὲ βλέπεις, παρά

λίγα χωράφια καλλιεργημένα καί παντοῦ ἄλλοῦ χερσοχώραφα πού δὲν ἐφύτρωναν παρά ρεῖκια καί γαϊδουράγκαθα. Κάπου — κάπου στὴν ἀπέραντη αὐτῇ ἐρημιά, ἐβλεπες στὰ ψηλῶματα καί κανένα καχεκτικὸ δέντρο, μὲ στραβά κλαριά γινομένα ἔτσι ἀπὸ τοὺς ἀγριούς βορρηάδες.

Μονάχα στὶς ἀκροποταμίας καί στὰ γρηθὰ λατομεία ἦσαν καί δέντρα ψηλά, καστανιές ἢ βαλανιδιές.

Σὲ μιὰ τέτοια ἀκροποταμιά, στὶς ὄχθες εἰδὸς ρακά, πῶς γινέται νὰ σ' ἔνα παραπόταμο τοῦ Λείγηρα, ἦταν τὸ σπιτάκι πού ἔζησα τὰ πρῶτα μου χρόνια.

Ὡς πού ἔγινα ὀκτῶ χρονῶν δὲν εἶχα δὴ ποτὲ αἰσθῆσιν αὐτὸ τὸ σπιτάκι. Ἡ μάνα μου ὅμως δὲν ἦταν γιὰ μένα ὡς ὁ ἄντρας της, πού ἦταν πετροκόπος, ἐδούλευε στὸ Παρίσι σὰν καί πολλοὶ ἄλλοι τεχνίτες τοῦ τόπου, καί δὲν εἶχε γυρίσει στὸ χωριὸ ἀπὸ τότε πού ἐγὼ μεγάλωσα, κι' ἄργιστα νὰ κατὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ κόσμου. Κάπου — κάπου μονάχα ἔστελνε λεφτὰ καί χαιρετίσματα πρὸς κανένα γονεῖο.

«— Μάννα - Μπαρμπερίνα, ὁ ἄντρας σου εἶναι καλά καί μάθε πῶς οἱ δουλειές δὲν πᾶνε ἄσκημα. Μοῦ δώσε καί κάτι λιανὰ νὰ σοῦ δώσω. Τὰ μετράς σὲ παρακαλῶ;».

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ὅμως εὐχαριστιόταν καί μ' αὐτό. Ὁ ἄντρας της

Τὸ ἔργο προλογίζεται ἀπὸ τὸν συγγραφεὶα μὲ τὴν ἀκόλουθο ἀφιέρωσι στὸ παιδί του :

«ΣΤΗ ΛΟΥΚΙΑ ΜΑΛΟ».

«Ὅταν ἔγραφα αὐτὸ τὸ βιβλίο, πάντα ἔστυνα, παιδί μου, εἶχα στὸ νοῦ μου, καί κάθε τόσο τὸ ὄνομά σου ἀνέβαινε στὰ χεῖλιά μου: «— Ἡ Λουκία θὰ τὸ νοιώσῃ;» «— Θὰ τῆς ἀρίστη ἀρὰ γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς Λουκίας;»... Πάντα ἡ Λουκία! Πρέπει λοιπὸν νὰ γραφῇ, στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου, τὸ ὄνομά σου, πού πάντα, τόσο συχνὰ τὸ ἐκπρόφερα. Ποιὰ τύχη τὸ περιμένει, δὲν ξέρω. Μὰ ὅποιαδήποτε κι' ἂν θῶναι, οἱ σελίδες πού μοῦ δίδουν διπλὴ εὐχαρίστηση, πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἐπιτυχία, γιατί συλλογίζουμε πῶς μπορεῖς νὰ τὶς διαβάξεις καί σοῦ τίς ἀφιερώω, μὲ χαρά.»

«ΕΚΤΩΡ ΜΑΛΟ».

Group of men in suits standing outdoors.

Group of men in suits standing in a line outdoors.

Large group of men in suits standing in two rows outdoors.

19. The children of the Mission School are looking at the book of the Bible.

20. The children of the Mission School are looking at the book of the Bible.

21. The children of the Mission School are standing in a line.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΜΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ἀφοῦ ἀπεκάλυψε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Στρατηλάτου Πατρός Του, εἶπε τὰ ἑξῆς :

« Ἀποδεχόμενος τὴν εὐγενὴ δωρεάν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀειμνήστου Πατρός Μου Βασιλέως Κωνσταντίνου, μετὰ συγκινήσεως ἀναμνησκόμεναι τὸν τραχὺν καὶ πλήρη ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Πατρίδος βίον Του.

» Τὸ θέαμα τοῦ λαοῦ τοῦ περιστοιχίζοντος ἡμᾶς σήμερον ἐνταῦθα μετ' εὐλαβοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ εἰς πάσας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος συνερχομένου τὴν στιγμήν ταύτην ὅπως τιμῇ μετ' ἀφοσιώσεως τὴν ἀνάμνησιν Του καὶ διδάξῃ τὴν ἱστορίαν Του εἰς τὰ τέκνα του.

» Τὸ θέαμα τοῦ Στρατοῦ ἐν ὅλοις ἐδῶ καὶ παντοῦ τῆς Ἑλλάδος παρατασσομένου ὅπως μετὰ σεβασμοῦ

Ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν καὶ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν προκαλοῦν ἡ συμμετοχὴ λόχου τῆς Ε. Ο. Νεολαίας εἰς τὴν τελετὴν. Εἰς τὴν εἰκόνα, οἱ φαλαγγίται, πρὸ τοῦ ἀνδριάντος.

καὶ πειθαρχίας ἐκφράσῃ τὴν πίστιν του πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πάλαι ποτὲ Ἀρχηγοῦ του.

» Τὸ θέαμα τῶν ἐν τῇ ζωῇ συμπολεμιστῶν Του παντὸς βαθμοῦ καὶ πάσης τάξεως μετὰ νοσταλγίας πρὸς τὴν μορφήν τοῦ παλαιοῦ των Ἀρχηγοῦ ἀτενίζοντων καὶ οἵτινες ἐκ πάσης γωνίας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς συνῆλθον ἐνταῦθα διὰ τὴν σεμνὴν ταύτην τελετὴν. Μοῦ δεικνύει πόσον ὁλόκληρον τὸ ἔθνος βαθυτάτα συμμερίζεται τὴν συγκίνησιν Μου.

» Ὁ ἀειμνήστος Πατὴρ Μου ὅπερ πᾶν ἄλλο ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁλόκληρος ἀφωσιώθη εἰς αὐτήν. Κατηνάλωσεν ὅλην Του τὴν νεότητά δημιουργῶν τὸν Στρατὸν τῆς, ὠδήγησεν αὐτὸν δι' ἀγώνων καὶ κινδύνων πρὸς τὸν θρίαμβον, κατὰ τὸν βραχὺν Του δὲ βίον, ὡς Βασιλέως, ἐθυσίασε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Μέχρι τῆς τελευταίας Του μαρτυρικῆς πνοῆς τὴν Ἑλλάδα εἶχεν ἐνώπιόν Του.

» Τοιαῦτα εἶναι ἡ κληρονομία, τὴν ὅποιαν παρελάβομεν παρ' αὐτοῦ καὶ πᾶσα Μας ἡ σκέψις εἶναι νὰ εἴμεθα ἀντάξιοι αὐτῆς. Τοιαῦτα δὲ μεγάλα συναισθήματα γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν πάντων ἡ θέα τῆς ἐπὶ τοῦ λιθίνου τούτου βάθρου ἀναπαραστάσεως τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

» Τὸ σεβαστὸν αὐτὸ ὁμῶμα τοῦ Ἀειμνήστου Βασιλέως παραδίδω εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὴν εὐλαβὴ αὐτοῦ φύλαξιν καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς, κύριε Πρόεδρε τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως παραλάβητε αὐτὸ ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους καὶ ὡς κτῆμα αὐτοῦ.

Ὁ Ἀρχηγὸς — Κυβερνήτης μας ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

« Μεγαλειότατε,

» Εἶναι ὄντως βαθυτάτῃ ἡ συγκίνησις ὧν τῶν Ἑλλήνων τὴν στιγμήν ταύτην, κατὰ τὴν ὅποιαν ἀποκαλύπτεται ἡ μορφή τοῦ Ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἰδιαίτερος δὲ ὧν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν γνωρίσωσιν ἐν τῇ ζωῇ καὶ οἵτινες μετὰ νοσταλγίας ἀναζητοῦσιν εἰς τὸ καλλιτεχνικῶς διαμορφωθὲν μέταλλον τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐνέπνευσαν ἄλλοτε μίαν γενεάν καὶ ἐνέπλησαν ὁλόκληρον τὸ ἔθνος ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐλπίδων.

» Ἐν μέσῳ τοῦ ζόφου ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ πόθοι τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ματαίως ἠγωνίζοντο διὰ νὰ εὑρουν τὸν δρόμον τῆς πραγματοποιήσεώς των, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀνέτειλε καὶ διέτρεξε τὸ ἑλληνικὸν στερέωμα ὡς λαμπρὸς ἥλιος μεταβάλλων διὰ τῶν ἀκτίων Του εἰς ζωντανὴν πραγματικότητα τὰς εἰς τὸ βάθος τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς συγκεχυμένας ἐλπίδας.

» Καὶ ὅπως τὰ διερχόμενα πρὸ τοῦ ἡλίου σύννεφα μόνον τὴν νοσταλγίαν τοῦ φωτός προκαλοῦν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔτσι τίποτε δὲν κατίσχυσε τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Ἡρωϊκὸν Ἡγεμόνα, ὅστις εἰς περίοδον ἐθνικῆς ἀναστάσεως ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν δόξαν.

» Μετὰ βαθείας εὐλαβείας παραλαμβάνω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου ὡς κτῆμα καὶ κειμήλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἀνήκει ἔσαί. Οἱ Ἕλληνες οἱ τωρινοὶ καὶ οἱ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν θ' ἀτενίζουν πάντοτε μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ πίστεως τὴν μορφήν τοῦ Βασιλέως. Ὅστις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἠγάπησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐθυσίασε τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς.»

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

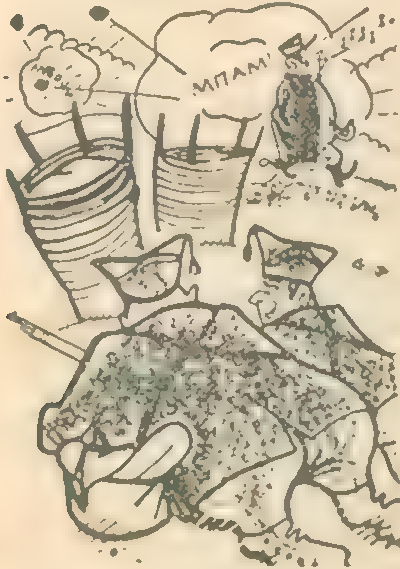
Εἰς τὴν Δ. Α. Σ. ἤρχισε νὰ σημειοῦται ζοηρὰ κίνησις καὶ ἐντοιο, προετοιμασία, ἐπὶ τῇ ἐνστάσει τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, καθόσον εἰς τὴν διάρκεια αὐτῆς θα προστεθοῦν καὶ νέα μέλη ἐκ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Τὸ Διοικητικὸν καὶ Ὁργανωτικὸν Τμῆμα ἐργάζεται πυρετωδῶς διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν μονάδων τῆς φάλαγγος, τὴν κατάρτισιν τῶν Πανεπιστημιακῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Σχολῆς τῶν βεζμοσφῶν.

Τὸ Γραφεῖον Τύπου, Προπαγάνδας καὶ Διαφωτισέως ὁργανώνει τὴν εἰς ὅλα τὰ πεδία καθοδηγῶν τῶν φάλαγγιτῶν πρὸς τὰ ἐθνικά ἰδεώδη. Ἐκ παραλλήλου ἡρ-

Καὶ μία Εὐδυμη Σελὶς

ΔΕΝ ΕΒΛΕΠΕ:

— Βρέ τὸ φουκαρά! Φαίνεται ὅτι εἶναι κουφός καὶ δὲν ἀκούει τίς ὁδίδες πού σκάζουν γύρω του!...

ΖΗΤΟΥΣΕ ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Σὲ μιὰ σύγκρουσι ἐνὸς τραμ καὶ ἐνὸς αὐτοκινήτου κάποιος, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, κατορθώνει νὰ σώσῃ ἕνα μικρὸ παιδί καὶ παρ' ὀλίγο νὰ εὗρισκε τὸν θάνατο. Σὲ λίγο καταφθάνει ἡ μητέρα του ἐντρομὴ καὶ ἀρπάζει τὸ παιδί σὴν ἀγκαλιά της. Ἀφοῦ τὸ φίλησε μὲ λαχτάρα, γύρισε ξαφνικά:

— Ἐσεῖς ἐσώσατε τὸ παιδί μου;
— Μάλιστα, κυρία μου.
— Καὶ πού εἶναι τὸ καπέλλο του;!

ΤΑ ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ

— Τί εἶναι πάλι αὐτὸ πού κρατᾷς; Μ' αὐτὸ βγῆκες κυνήγι;
— Ναί, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν καὶ σὸ κυνήγι αἱ νέαι ἐπιστημονικαὶ πρόοδοι. Αὐτὸ ἐδῶ πού βλέπεις εἶναι ἕνα μηχανήμα ἐξακοντίσεως δακρυγόνων ἀερίων. Θὰ τοὺς κάνω, πού λές, ἐγὼ τοὺς λαγοὺς νά... κλαῖνε τὴ μοῖρα τους.

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑΙ

— Τί διάβολοι! Ὁ γυιὸς σου ἀκόμη σπουδάζει; Εἶναι 15 χρόνια πού φοιτᾷ στὸ Πανεπιστήμιο.

— Νά σοῦ πῶ... Σπουδάζει γιαντρός. Καὶ μένει ἐπίτηδες πολλὰ χρόνια, γιατί οἱ ἀρρωστοὶ ἔχουν πάντα ἐμπιστοσύνη σὺς γερνότερους γιαντρούς!

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΓΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ὁλη του τὴ ζωὴ ὁ Μενέλαος Τραπεζόπουλος τὴν εἶχε περάσει μὲ ἀφάνταστη τοιγκουνιά. Δὲν εἶδε, καθὼς λέει καὶ μία παροιμία, οὔτε τ' ἀγγέλου του νερό.

Μιά μέρα, ἤ, κυριολεκτικότερο μιὰ νύχτα, ὁ Μενέλαος ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια του. Ἀκολουθώντας τὸ συνηθισμένο δρόμο ἡ ψυχὴ του βρέθηκε σὲ λίγο στὸν οὐρανὸ καί, κατὰ παράδοξο τρόπο — κατὰ λάθος... — βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τρυπώσῃ στὸν Παραδεισο καὶ νὰ παρουσιασθῇ στὸν Θεό.

— Ἦλθα, Πανάγαθε, δήλωσε στὸν Ὑψιστο ὁ Μενέλαος ἢ μάλλον ἡ ψυχὴ του...

— Καλῶς τον, ἀπάντησε ὁ Θεός. Νὰ δοῦμε, ὅμως, ἔχεις κάνει καμμιὰ ἀγαθοεργία στὴ Γῆ;

— Πῶς! Μιά φορά ἔδωσα σ' ἕνα φτωχὸ μιὰ ὀλόκληρη δραχμὴ.

— Εἶναι ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Ὑψιστος τὸν Ἅγιο Πέτρο, πού φυλλομετροῦσε ἐκεῖ κοντὰ τὸ βιβλίο τῶν κακῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος συμβουλευθῆκε τὸ βιβλίο καὶ εἶπε:

— Ἀλήθεια, Πανάγαθε.

— Τί ἄλλο ἔκανες; ρώτησε πάλι ὁ Θεός τὸν Μενέλαο.

— Δέκα χρόνια ἀργότερα ἔδωσα πάλι μιὰ δραχμὴ σ' ἕνα ζητιάνο.

— Ἀλήθεια, Ἅγιε Πέτρο;

— Ἀλήθεια, Κύριε.

— ἔχεις κι' ἄλλη ἀγαθοεργία στὸ ἐνεργητικὸ σου; ρώτησε γιὰ τρίτη φορά ὁ Θεός.

— Βεβαίωτατα. Λίγες ἡμέρες προ-

ΤΙ ΕΦΟΒΟΥΝΤΟ;

— Μὰ τόσο πολὺ φοβοῦνται αὐτοὶ οἱ ἄγριοι τὸν φωτογραφικὸ φακό;

ΘΡΑΣΥΤΗΣ...

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά. Ὁ γυιὸς μου εἶναι ἀρρωστος σήμερα καὶ δὲν θάρρη στὸ σχολεῖο...

τοῦ πεθάνω ἔδωσα καὶ τρίτη δραχμὴ, εἶπε ὁ Μενέλαος.

— Ἀλήθεια, Πέτρο;

— Μάλιστα!

— Ἄλλο τίποτα ἔκανες, Μενέλαε;

— Ὁχι, Πανάγαθε.

Ὑστερα ἀπὸ τὴ δήλωσι αὐτὴ ὁ Θεός γύρισε στὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ δέταξε:

— Δῶσε σὲ παρακαλῶ στὸν ἀνθρώπο αὐτὸν τρεῖς δραχμὲς ἀπ' τὸ ἰδιαιτέρου ταμεῖο μου καί... στείλτον στὸ Διάβολο!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ...

Εἶναι γνωστὸν τὸ πάθος τοῦ ἀρχαίου ἡθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου Γουλιέλμου Μαρκόνη, ὁ ὁποῖος ἐφύτευε εἰς τὸν ἀγρὸν του πλακούντια, ἐθέριζεν ἀτζέμ πιλάφι καὶ ἔτρωγε ἀροτρά. Μερικοὶ ἱσχυρίζονται ὅτι ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνθρώπος ἐπταρνίζετο ἀπαξ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἀπέθνησκε τρεῖς τῆς ἑβδομάδος.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ

Ὁ περίφημος λεμβοῦχος Πυθαγόρας, ὅταν ἐπεθύμει νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἐλάμβανε διὰ τῶν ποδῶν του πεντάκροτον σπάθην καὶ ἐπυροδόλει κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ἀκολουθῶς ἔγραφε δύο σονέτα.

ΕΘΝΙΚΗ ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1927

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 80.000.000

Αποθεματικά Κεφάλαια τῇ 31 Δεκεμβρίου 1937	Δρχ.	69.693.463
Όμολογιακά Κεφάλαια τῇ 31 Δεκεμβρίου 1937	Δρχ.	365.578.200
	£	4.704.500

Ε Δ Ρ Α : ΑΘΗΝΑΙ - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 22B

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

Ἡ Τράπεζα ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους
ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ: ΜΕΧΡΙ ΔΡΧ. 125.000 3 ³/₄ %

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ: { ΟΨΕΩΣ 3 ¹/₂ %
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ 4 ¹/₂ % — 6 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ἀναχέται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαί αἱ παρὰ τῇ Ἀγροτικῇ Τραπεζῇ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπληλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου καὶ ἐνεργοῦνται εἰς:

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ἐν Ἀθῆναις ὁδὸς Πανεπιστημίου 31.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Ἐν Λιθοκοτείῳ, Ξάνθῃ, Δράμῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλῃ, Σέρραϊς, Κορυθαίῳ, Λαρίῃ, Ἀγρινίῳ, Λαμίας, Ἰωαννίνοις, Ἀργεῖ, Ξυλοκαστρῷ, Τριπόλει, Μετῃνῃ, Ἀγίῳ Νικολάῳ, Βαύῳ, Ἡρακλείῳ, Ρεθύμνῃ, Χανίοις, Κερκερῃ, Κοζανῇ, Κομοτηνῇ, Τρικκαλοῖς, Λεβαδείῃ, Μεσσηνῇ καὶ Πύργῳ.

ΤΑ ΠΙΡΑΚΤΟΡΕΙΑ: Ἐν Σμύρνῃ, Ν. Ὁρεστιάσῃ, Ἀλεξανδρουπόλει, Σαππαῖς, Κάτω Νευροκοπίῳ, Νικηταῖῳ, Προσωτιάδῃ, Ἐλευθεροπόλει, Μεγαλοπόλει, Νιγρίτῃ, Ν. Ζώνῃ, Ἀκτουπόλει, Πολιγύρῳ, Μουρανίοις, Μεσολογγίῳ, Παραμυθίῃ, Ναύπλιῳ, Κάτω Στεφῇ, Χρῶ, Λαγκαδί, Χουσοπόλει, Σιδηροκάστρῳ, Ἐλασσόνῃ, Ἰστιαίῃ, Θήβαις, Ληξουρίῳ, Καλάμαις, Δελβινακίῳ.

ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ: Εἰς οἷας τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχουν ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν ἀντιπροσωπεύουν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α.Ε.

(ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 1879)

(ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΛΑΜΩΝ 1918)

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Έν Καλάμαις, Πειραιεῖ, Τριπόλει,
Σπάρτη, Μεγαλοπόλει, Κρεσταίνοις,
Μολαίοις, Μεσσήνῃ.

■ Ἀγορά· πώλησις συναλλάγματος καὶ ξένων χαρτονομισμάτων. — Προεξοφλήσεις ἐμπορικῶν γραμματίων. — Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ δελτίων. — Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων καὶ ὁμολογιῶν Ἑθνικῶν Δανείων. — Πᾶσαι αἱ τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὄρους. — Ταχίστη διεκπεραίωσις ἐργασιῶν.

Ταχύτης, Ἀσφάλεια — Εὐνοϊκοὶ ὄροι.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

115 Καταστήματα ἐν Ἑλλάδι.
6 Καταστήματα ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
ἐν Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ.

Ὁργανισμὸς ἰδρυθεὶς ὑπὸ τῆς:

ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY

205, WEST 33 STR. NEW YORK

Καταθέσεις εἰς δραχμὰς ἐν ὄψει
== καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ. ==

Πάσης φύσεως τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ
== τοὺς μᾶλλον συμφέροντας ὄρους ==

ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΡΗΤΗΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΡΕΘΥΜΝΩ - ΚΡΗΤΗΣ

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὑπὸ
τοὺς συμφερωτέρους ὄρους.

Δάνεια, εἰσπραξις γραμματίων,
συναλλαγματικῶν, φορτωτικῶν
== καὶ ἄλλων ἀξιῶν. ==

Καταθέσεις Ὀψεως, Ταμιευ-
τηρίου καὶ ἐπὶ Προθεσμίᾳ.

Ἰδιαιτερον τμήμα ἐξυπηρετήσεως
τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

„Η ΕΘΝΙΚΗ“

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 8

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Α. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, τέως Διευθυντὴς τῆς Τραπε-
ζης Ἀνατολῆς, Πρόεδρος.

Γ. Κ. ΙΑΤΡΟΥ, Ὑποδιοικητὴς Ἑθνικῆς Κτημα-
τικῆς Τραπεζῆς, Ἀντιπρόεδρος.

Κεφάλαια καὶ Ἀποθεματικά Δρ. 104.955.000
Ἀσφαλιστικαὶ τοποθετήσεις » 91.322.000
Διαθέσιμα » 27.612.000
Ἔσοδα κατὰ τὸ 1936 . . . » 91.582.000

Ἀντιπροσωπεύεται καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα
παρὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἑθνικῆς Τρα-
πέζης τῆς Ἑλλάδος.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ΕΘΝΑΣΦΑΛΕΙΑ

Τηλέφωνα: 30-691 — 30-692

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΛΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4 0/0 ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ μέχρι Δραχμῶν	100.000.—		Κεφάλαιον Καταθετῶν Δρ.	3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » »	500.000.—		» Ἀποθεματικὸν »	280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33,500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.

Οἱ κουμπάρδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύ-
τερον καὶ προσφορώτερον μέσον οἰκονομίας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΕΞΠΡΕΣ ΚΟΜΠΑΝΥ ΙΝΚ.

ΕΔΡΑ: ΕΝ ΝΕΑ, ΥΟΡΚΗ,

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 23^β (Πλατεῖα Συντάγματος).

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Ὁδὸς Φίλωνος, ἀριθ. 42.

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ἐκδίδει: Ταξειδιωτικὰς ἐπιταγὰς — Πιστωτικὰς ἐπιστολάς.

Δέχεται καταθέσεις: Ἐν ὧσιν, ἐπὶ προθεσμίᾳ, εἰς Ταμιευτήριον εἰς δραχμὰς καὶ ξένον συνάλλαγμα.

Τὸ ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Ἐκδίδει εἰσιτήρια	Σιδηροδρομικὰ	δι' ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου.
	Ἀτμοπλοικὰ	
	Ἀεροπορικὰ	

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ^{4.}_{Ε.}

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

• • •

Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ προθεσμία ● Ταμιευτήριο

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9^{ης} π. μ. μέχρι τῆς 7^{ης} μ. μ.

• • •

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

• • •

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13 ● ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: ΣΤΟΑ ΣΠΥΡΟΜΗΛΙΟΥ
(ΜΕΓΑΡΟΝ Μ. Τ. Σ.) ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ & Σ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

• • •

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

• • •

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας Πράκτορά μας, νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ΟΠΕΡ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΑΧΕΩΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΑΣΑΝ ΖΗΜΙΑΝ ΣΑΣ.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν καὶ τὰ ἰδιά σας συμφέροντα.

Κεντρικά Γραφεῖα: Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη 13 — Τηλ. 21-144, 29-331.

Αὐτοί εἶναι οἱ φαλαγγῖται μας
Τὰ ἀληθινὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας